KURAN'DA MÜNAFIK KARAKTERİ

ADNAN OKTAR (HARUN YAHYA)

Okuyucuya

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 45.000 resmin yer aldığı toplam 65.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 73 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazançhedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

1. Baskı: Temmuz, 1994 / 2. Baskı: Haziran, 1995
3. Baskı: Haziran, 2002 / 4. Baskı: Eylül, 2005
5. Baskı: Nisan, 2010 / 6. Baskı: Kasım, 2016
7. Baskı: Haziran 2017

ARAŞTIRMA YAYINCILIK
Kayışdağı Mah. Değirmen Sok. No: 3
Ataşehir - İstanbul / Tel: (0216) 6600059

Baskı: Doğa Basım İleri Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org. Sanayi Bölgesi, Turgut Özal Cad.
Çelik Yenal Endüstri Merkezi No 117/2A-2B
İkitelli - İstanbul / Tel: (0212) 4070900

www.harunyahya.org - www.harunyahya.com
www.harunyahya.tv - www.a9.com.tr

İçindekiler

YARATILIŞ GERÇEĞİ.....10

GİRİŞ.....33

MÜNAFIKLARIN TEMEL ÖZELLİKLERİ.....38

MÜNAFIKLARIN MÜMİNLERİ
KENDİLERİNCE ALDATMA GİRİŞİMLERİ.....64

MÜNAFIKLARIN AKILSIZLIKLARI.....76

MÜNAFIKLARIN FİTNE ÇIKARMA YÖNTEMLERİ.....84

MÜNAFIKLARIN MÜMİNLERE KARŞI
GİRİŞTİKLERİ HAİN EYLEMLER.....94

ALLAH MÜNAFIKLARI MUTLAKA ORTAYA
ÇIKARACAK VE AZAPLANDIRACAKTIR.....104

EVRİM ALDATMACASI.....110

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Yumurta, civcivi 20 günlük kuluçka dönemi boyunca koruyacak kadar sağlam ama dışarı çıkmasına imkan sağlayacak kadar da kırılgandır. Civcivler, yumurtalarını kırmak için kullandıkları özel bir "yumurta dişi"ne sahiptir. İlginç olan, bu özel kırıcı dişin, civciv yumurtayı kırmadan önce belirmesi ve sonra da yok olmasıdır. Her canlı türünün ihtiyacına uygun olarak yaratılan yumurtaların tüm bu özellikleri, Yüce Allah'ın kusursuz yaratışının, aklının ve sonsuz ilminin göstergelerinden bir tanesidir.

www.imanhakikatleri.com

Bakteriler, canlılar aleminde çok hızlı çoğalan bir canlı grubunu oluştururlar. Bu yüzden bu canlılar dünyanın en kalabalık topluluğu kabul edilirler. Yeni bir şekil alabilir ve dakikalar içinde sayıca milyarlara ulaşabilirler. Bu canlılar çoğalmak için çeşitli mekanizmalar kullanırlar. Düşmanlarını veya yiyeceklerini “görmek” için ise sonar benzeri sistemler kullanmaları bu kompleks mekanizmalardan birkaçıdır.

http://bilimdunyasi.net

Larva dönemini koza içinde geçiren bir tırtıl türü larvadan çıktıktan sonra üzerini bir yaprakla örterek kendini gizler. Önce yaprağı düşmesin diye onu ipeğiyle sıkıca bağlar, sonra da yaprağın sapını koparır. Bunun sonucunda yaprak kurumaya başlar, sonra büzülür ve yuvarlaklaşır. Bu sayede birkaç saat sonra tırtıl, içine girebileceği yapraktan yapılmış ideal bir yuva elde etmiştir. Evrendeki tüm canlılar gibi bu tırtıl türü de Yüce Allah’ın ilhamıyla hareket etmektedir.

http://harikabilgiler.com

Ağaçkakanlar, bir çam ağacını delmeye başlamadan önce ilk iş olarak adeta o ağacı inceler ve 100 yaşını geçmiş olanları tercih ederler. Çünkü 100 yaşını geçmiş olan çam ağaçları, gövdelerini saran sert ve kalın kabuklarının yumuşamasını sağlayan bir hastalığa yakalanırlar. Sizin belki de ilk defa duyduğunuz ve bilimin son yıllarda keşfettiği bu bilgiyi, ağaçkakanlar yüzyıllardır bilmektedirler.

http://tanevecekirdekmucizesi.imanisiteler.com

Ekvator bölgesinde binlerce metre yükseklikte yetişen Kanarya bitkisi, soğuğun etkisiyle donmaya başlayan gövdesini ısıtmak için antifriz sistemini andıran bir yöntem kullanır. Dokuların kırağıdan zarar görmesini engelleyen, yapraklarındaki özel madde sayesinde bunu yapar. Yüce Rabbimiz Allah’ın üstün yaratışının bir tecellisi olan Kanarya bitkisi bu özelliği sebebiyle önemli bir araştırma konusu olmuştur.

http://dusunencocuklar.imanisiteler.com

Kuşlar yeryüzünde yaklaşık 10 bin türü bulunan ve birbirinden mucizevi özellikler taşıyan canlılardır. Yaşadığımız her yerde bu canlıların çok sayıda farklı türü ile karşılaşmamız ve bu türlerin her birinde hayranlık uyandıran farklı yönler görmemiz mümkündür. Bu canlılar estetik görünümleri, kusursuz uçuş mekanizmaları, göç etme konusundaki uzmanlıkları, yuva yapma becerileri veya gösterdikleri fedakar davranışlar ile Yaratılış gerçeğine delil olan birçok özelliğe sahiptirler.

http://kuslarinveucusunkokeni.imanisiteler.com

Görmedin mi ki, göklerde ve yerde olanlar ve dizi dizi uçan kuşlar, gerçekten Allah'ı tesbih etmektedir. Her biri, kendi duasını ve tesbihini şüphesiz bilmiştir..." (Nur Suresi, 41)

Göz kapağının sınırından çıkan kirpikler, göze estetik bir güzellik ve ifade katmalarının yanı sıra onu tozdan ve yabancı maddelerden korurlar. Kirpikler koptukları veya kesildikleri zaman tekrar uzarlar. Uzama işlemi, kirpik eski boyutuna geldiğinde biter. Bu, Rabbimiz olan Allah'ın yaratmasındaki güzelliğin eşsiz örneklerinden biridir.

http://dusunencocuklar.imanisiteler.com

Kış uykusuna yatan canlıların vücut sıcaklığı normalin altına (örneğin 38°C'den 10°C'ye) düşer ve kalp atışları yavaşlar (4 saniyede bir kalp atışı gibi) ve derin bir uyku haline girerler. Hatta bu uyku sırasında bazı hayvanlar neredeyse nabızları durmuş gibi görünürler. Hayvanların kış uykusuna yatması sonsuz şefkat sahibi Allah'ın takdiridir.

http://tefekkurhazinesi.com

Evrim masalını destekleyebilecek bir tane bile fosil örneğinin bulunmamış olması, kuşkusuz evrimcilerin en büyük kabuslarından biridir. 150 yıldır yapılan kazı çalışmaları, her defasında evrime darbe vuran deliller ortaya koymuştur. Bunlardan biri de, yengeçlerin hep yengeç olarak var olduklarını gösteren, aşağıdaki 50 milyon yaşındaki yengeç fosilidir.

https://adnanoktardiyorki.org

Yanda günümüzde yaşayan bir yengeç.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Monte Baldo, İtalya

50 milyon yıllık yengeç fosili.

Yüz milyonlarca yıldır varlıklarını devam ettiren deniz yıldızları, eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, çoktan başka deniz canlılarına dönüşmüş olmalı, hatta kara canlısı haline gelmeliydiler. Ancak böyle bir dönüşüm hiç yaşanmamıştır. 430 milyon yıldır deniz yıldızı olarak var olan bu canlılar, evrimin, canlılığın kökenine dair tüm iddialarını yerle bir etmiştir.

http://www.kuranmucizeleri.com

Dönem: Paleozoik zaman, Silüryen dönemi

Yaş: 430 milyon yıl

Bölge: Avustralya

Günümüzde yaşayan bir deniz yıldızı (yanda)

430 milyon yıllık deniz yıldızı fosili (altta)

Fosiller, kaplanların herhangi bir canlıdan türemediklerini, hep kaplan olarak var olduklarını ispatlamıştır. 80 milyon yıl önce yaşamış olan kaplanların, günümüz kaplanlarıyla aynı olduğunu gösteren resimdeki fosil, tüm evrimci iddiaları susturmaktadır. Tüm canlı türlerini, üstün yaratma gücüne sahip olan Yüce Allah yaratmıştır.

http://www.atomevrimiyalanliyor.com

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 80 milyon yıl

Bölge: Çin

Günümüzde yaşayan kaplan

Üstte 80 milyon yıl önce de aynı yapıya sahip olan kaplan kafatası

Evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, geçmişte, hem antilop özelliği taşıyan hem de farklı bir canlı türünün özelliklerine sahip olan pek çok garip canlının olması gerekirdi. Ancak tüm canlılar, resimde örneği görülen 83 milyon yıllık antilop gibi, var oldukları ilk halleriyle günümüze kadar gelmişlerdir. Canlıların tarihi, evrim iddialarını yalanlamaktadır.

Solda antilop kafatası fosili görülmektedir.

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 83 milyon yıl

Bölge: Çin

Üstte 83 milyon yıldır aynı özelliklerle var olan günümüz antilobu.

Menidae familyasına dahil olan Mene balıklarının hep aynı kaldıklarını gösteren aşağıdaki gibi pek çok fosil bulunmaktadır. Buna rağmen, bu balıkların evrimcilerin iddia ettikleri gibi diğer canlılardan türediğini gösteren hiç fosil yoktur.

www.darwinistpanik.com

Altta 54-37 milyon yaşında olan Mene balığı (Mene Maculata) fosili, solda ise bu fosil ile birebir aynı özelliklerde olan günümüzdeki canlı örneği görülmektedir.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Monte Bolca, İtalya

Tatlı su ıstakozu olarak da adlandırılan kerevitler, yüz milyon yılı aşkın zamandır değişmeyen canlılardan biridir. Resimde görülen kerevit fosili 155 - 144 milyon yaşındadır ve günümüzdeki kerevitlerden hiçbir farkı bulunmamaktadır. Bu durum, evrimcilerin canlıların kökeni konusundaki iddialarını bir defa daha geçersiz kılarken, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

Solda kerevitlerin hep kerevit olarak var olduklarını ispatlayan günümüzdeki hali.

Kerevit fosili (altta)

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 155 - 144 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Resimdeki 150 milyon yıllık at nalı yengeci fosili, söz konusu canlıların yüz milyon yılı aşkın zamandır değişmediklerinin delilidir. Bu delilin gösterdiği tek gerçek çok açık ve anlaşılırdır; tarih boyunca evrim yaşanmamış, tüm canlıları Yüce Allah yaratmıştır.

At Nalı Yengeci fosili

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Altta günümüzde yaşayan bir at nalı yengeci görülmektedir.

Ele geçirilen keman vatozu fosilleri, hangi döneme ait olursa olsun, hep bir diğerinin aynısıdır. Her türlü özelliğiyle günümüz keman vatozlarına birebir benzeyen bu fosiller, canlıların küçük değişikliklerle aşamalı olarak geliştikleri iddiasını yıkmaktadır. Allah tüm canlıları, bir örnek edinmeksizin, sahip oldukları mükemmel özelliklerle yoktan yaratmıştır.

Keman vatozunun günümüzdeki örneği

Üstte keman vatozu fosili görülmektedir.

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Balon balığı milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadan varlığını devam ettirmektedir. 95 milyon yıl önce yaşayan balon balıklarıyla, bugün yaşayanların tamamen aynı olması, evrimcilerin asla açıklayamayacakları bir durumdur. Fosillerin gösterdiği gerçek, canlıları Allah'ın yarattığıdır.

Günümüz balon balığı (solda)

Balon balığı fosili

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Kavakların bir başka bitkiden türemediklerini, herhangi bir evrimsel ataya sahip olmadıklarını, hep kavak olarak var olduklarını gösteren bu fosil, bir Yaratılış delilidir. Günümüzdeki kavakların her yönüyle aynısı olan, yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış kavaklar, evrimin hayal ürünü bir senaryodan ibaret olduğunu gözler önüne sermektedir.

Günümüzdeki kavak yaprakları

Kavak yaprağı fosili

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Bitkilerin evrimi iddiasına delil olarak sunulabilecek hiçbir fosil bulunmamıştır, bundan sonra da bulunması mümkün değildir. Resimdeki 50 milyon yıllık sumak fosilinin de gösterdiği gibi, bitkiler evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

http://www.darwinizminsonu.com

Yanda günümüz sumak yaprağı görülüyor.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Utah, ABD

50 milyon yıllık sumak yaprağı fosili.

Yaklaşık 150 yıldır yapılan fosil araştırmaları, çiçekli bitkilerin sözde ortak atası olarak nitelendirilebilecek tek bir fosil dahi ortaya koyamamıştır. 50 milyon yıllık sütleğen yaprağının da gösterdiği gibi, aradan geçen on milyonlarca yıla rağmen bitkiler hiç değişmemiş, yani evrim geçirmemiştir.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Utah, ABD

50 milyon yıllık sütleğen yaprağı fosili.

Yanda günümüz sütleğen yaprakları görülüyor.

GİRİŞ

Bir Müslümanın en önemli özelliklerinden biri, kendisine Kuran'ı rehber edinmesidir. Kuran'ı rehber alan insan, hem kendini hem dünyayı hem de içinde yaşadığı toplumu Kuran ayetlerine göre değerlendirir. Çünkü bilir ki, Kuran-ı Kerim'i, kendisini ve tüm evreni yaratmış olan Rabbimiz Allah indirmiştir. Her şeyi yaratan Yüce Allah, her şeyin en doğrusunu da bilmektedir.

Nitekim Mülk Suresi'nin **"O, yarattığını bilmez mi? O, Latif'tir; Habir'dir"** şeklindeki 14. ayeti de aynı gerçeği bildirmektedir. Ayette bildirilen Allah'ın "Habir" sıfatı, "her şeyin iç yüzünden, gizli tarafından haberdar olan" anlamına gelir.

Allah, her şeyin içyüzünü bilmektedir ve bu sonsuz bilgisinden bir kısmını da, indirdiği Kitabında müminlere rehberlik etmesi için açıklamıştır. Bu nedenle, bir Müslüman, Kuran ayetlerini çok dikkatli okumalı ve Allah'ın bu ayetlerde bildirdiği, **"Biz ayetlerimizi hem afakta (dış dünyada) hem kendi nefislerinde onlara göstereceğiz; öyle ki, şüphesiz onun hak olduğu kendilerine açıkça belli olsun..."** (Fussilet Suresi, 53) hükmü gereğince hem kendi bedeninde hem de dış dünyada Allah'ın pek çok yaratma delilini göreceğini unutmamalıdır. Kuran'da dış dünya ile ilgili pek çok özlü ve hikmetli bilgi verilir. Bu bilgiler arasında en önemlilerinden biri de, Müslümanın ne gibi bir toplumla, ne gibi insanlarla karşılaşacağını anlatan ayetlerdir. Allah'ın dinini ve güzel ahlakı yaşamakla ve bunu diğer insanlara anlatmakla görevli olan mümin, farklı insanlarla ve farklı tepkilerle karşılaşacaktır. Kimileri onu dinleyecek, kimileri ona karşı çıkacaktır. Kuran'da tüm bunlar anlatılır ve Müslümanlar, hangi durumlarda nasıl tavır göstermeleri gerektiği konusunda bilgilendirilirler.

İşte bu kitapta, Kuran'da sık sık durumları haber verilen bir grup insanı; münafıkları konu edineceğiz.

Münafıklar, Kuran ayetlerinde bildirildiği gibi iki yüzlü, sahtekar insanlardır ve gerçekte mümin olup iman etmedikleri halde, sanki iman etmiş gibi davranırlar. Münafıklar müminlerin arasına girmeye, sanki onlardanmış gibi davranmaya çalışırlar. Bu şekilde hareket etmelerinin nedeni, müminlerle birarada olarak birtakım dünyevi çıkarlar elde etmeye yönelik beklentileri ve umutlarıdır.

Müminlerin yanına gelip, iman etmiş gibi gözükerek, müminleri kandırabileceklerini ve onların sahip oldukları bazı imkanlardan yararlanabileceklerini sanırlar.

Umdukları çıkarları elde edemeyeceklerini anladıklarında, ya da müminlerin başına Allah'tan deneme olarak bir sıkıntı ya da zorluk geldiğinde, hemen onlardan ayrılır ve gerçek yüzlerini gösterirler. Müminlere kendi düşük akıllarınca iftiralar atıp zarar vermeye, onların arasındaki birliği bozmaya gayret ederler. Müminlerden uzaklaştıktan sonra da, inkarcılarla işbirliği yaparak kendilerince müminlere zarar verme çabalarını sürdürürler. Elbette ki bu çabalarının hiçbirinin netice vermesi mümkün değildir. Çünkü Allah kafirlere ve münafıklara Müslümanların aleyhinde asla yol vermeyeceğini Kuran'da haber vermiştir. Bu fitneci ve çirkin ahlakları nedeniyle, bu ikiyüzlü kimselere Kuran'da "münafık" (yani nifak çıkaran, bozgunculuk ve fitne üreten) adı verilmiştir.

Münafıklar, Kuran'da pek çok ayette detaylı tarif edilen ve müminlerin dikkatli olmaları gereken ruhu karanlık, ahlakı bozuk, Allah'ın dilemesiyle şeytanın tam etkisi altında olan yalancı, sahtekar insanlardır. Bu nedenledir ki, kendisine Kuran'ı rehber edinen bir mümin, münafıklara karşı dikkatli olmak, onların özelliklerini bilmek durumundadır. Çünkü Kuran ahlakını yaşayan her mümin topluluğu, mutlaka münafıklarla karşılaşacaktır.

Bu kişilerin yalnızca Peygamberimiz (sav) döneminde Mekke ve Medine'de yaşamış bir topluluk olduklarını düşünmek de son derece yanlış olur. Günümüz Müslümanları arasında da her dönemde olduğu gibi taklidi Müslüman özellikleri ile kendilerini kamufle ettiklerini düşünen münafıklar bulunmaktadır. Bu

kişilerin amacı, kendileri gibi samimiyetsiz bir din anlayışına sahip kimselerle ittifak içine girerek sinsice hakkı gizlemek, batıl olanla değiştirmek, dinde ayrılık çıkarmak ve kendilerince müminlere maddi manevi zarar vermektir.

Kuran her çağa ve her topluma hitap ettiğinden, her şeyi Kuran gözüyle değerlendiren bir kimse, Allah'ın **"... O size ayetlerini gösterecektir, siz de onları bilip tanıyacaksınız"** (Neml Suresi, 93) hükmü gereğince, münafıklarla ilgili ayetlerin gerçekleştiğini, çağımızda da bu tür insanların bir Kuran mucizesi olarak tam Kuran'da tarif edildiği gibi davrandıklarını görecektir. Bu bakımdan münafıkların gizledikleri kötü niyetlerini ortaya çıkarmak, gerçek kimliklerini deşifre etmek, Allah'a ve dine karşı sinsi bir savaş yürütmelerine karşı Kuran ile fikri bir mücadele içerisinde olmak Allah rızası için her samimi Müslümanın önemli bir sorumluluğudur.

Münafık özelliklerini tanımak bir başka yönden daha önemlidir: Müminler, bu özelliklere bakarak, kendilerini de eğitmekle yükümlüdürler. Hatalı bir davranışın münafık veya inkarcı özelliği olduğunu bilmek, müminin bu tür bir davranışa karşı çok daha dikkatli olmasını sağlar. Örneğin kibirli olmak bir münafık ve inkarcı özelliğidir. Ancak mümin de boş bulunduğu, gaflete kapıldığı bir anda kibirli bir tavır içine girebilir. Ancak yaptığının, münafık ve inkarcı özelliklerinden biri olduğunu hatırladığında hemen hatasından dönecektir. Bu nedenle, münafıkları anlatan ayetleri okurken, müminlerin bunları kendi üzerlerine de alıp, dersler çıkarmaları gerekmektedir.

Kitapta bu amaçla Kuran ayetleri ışığında münafık karakteri tanıtılacak ve müminlerin ibret alarak sakınmaları gereken tavırlar ele alınacaktır.

MÜNAFIKLARLA İLGİLİ AYETLER TÜM MÜSLÜMANLARA HİTAP EDER

ADNAN OKTAR: *Münafık ayeti o kadar çok ki. Müslüman eğer "Bu bana hitap etmiyor" derse harama girer. Her ayet Müslümana hitap ediyor. Oradaki ayetler bütün Müslümanlara hitap eder münafık zaten inanmıyor ki etkilensin. Mümin etkilenecek ondan. O yüzden çok fazla olan münafık ayetlerini okurken Müslüman kendi üstüne alarak okuyacak. Öbür türlü olmaz. "Belirli bir güruha, belirli bir çevreye söylüyor beni ilgilendirmez" derse bu harama girer. "Bana hitap ediyor" diyecek kendi üstüne alarak okuyacak. Benzeyen bir yön varsa kendini temizleyecek. (Adnan Oktar'ın 19 Mayıs 2016, A9 TV röportajı)*

MÜNAFIKLARIN AHLAKSIZLIĞI VE MÜMİNLERİN GÜZEL AHLAKI KIYASLANDIĞINDA MÜMİNLERİ DAHA ÇOK SEVERİZ

ADNAN OKTAR: *Münafıklar her dönemde olur; bir mikroptur, cemiyet mikrobudur bunlar. Aşağılık mahluklardır. Resulullah (sav) zamanında da olmuştur, Hz. Musa (as) devrinde de olmuştur, daha önceki dönemlerde de olmuştur. Fakat bu, Müslümanların değerini artırır. O müminin bir onuru olacaktır, güzelliği olacaktır yani kömürle elmasın kıyaslanması gibi olacaktır. O aşağılık mahlukların ahlaksızlığı, o mübarek insanların da yüksek ahlakı, güzel tavrı fedakarlığı, yiğitliği, sabrı kıyaslanacaktır. Böylelikle bu insanları daha çok seveceğiz. O yönden de bir hayır vardır. (Adnan Oktar'ın Kral Karadeniz TV röportajı, 7 Nisan 2009)*

MÜNAFIKLARIN TEMEL ÖZELLİKLERİ

Münafıklar, iman eden samimi Müslümanlardan akıl, iman ve düşünce yapısı olarak tamamen farklıdırlar. Bir münafık dıştan bakan bir kimseye dini yaşadığı izlenimini verebilir; konuşmalarıyla, tavırlarıyla Müslüman taklidi yapabilir, ibadetleriyle kendisini dindar biri olarak tanıtabilir. Ancak onların din anlayışı Kuran'ı değil, kendi çarpık mantıklarını esas almaktadır. Dine bakış açılarının temelinde menfaat sağlama, kendi istek ve tutkularını tatmin etme amacı yer alır.

İşte münafıklar bu niyetlerini gizleyerek müminlerin arasında Kuran ahlakının yaşandığı ortamdaki güzelliklerden istifade etmek isterler. Allah'ın Kendi Katından bir rahmet olarak Müslümanlar üzerinde oluşturduğu bolluk, bereket, güzellik, huzur, güven, neşe, kardeşlik, şefkat, merhamet, sevgi, saygı ortamından faydalanmaya çalışırlar. Ayrıca bu menfaatçi yaşam biçimlerini hiç kimsenin fark etmediğini, Müslümanları güya kandırdıklarını düşünürler ve bunu zekalarıyla çok iyi başardıklarına inanırlar.

Ancak münafıklar bu düşünceleriyle çok büyük bir yanılgıya düşerler. Gizlinin gizlisini bilen, her şeyin iç yüzünden haberdar olan Yüce Rabbimiz münafıkların samimiyetsizliklerinden, gizli kaldığını düşündükleri yönlerinden ve Müslümanlara yönelik gizlice planladıkları her türlü sinsi eylemlerden de haberdardır.. Ve dilediği zaman da münafıklık yapanları Müslümanlara belli edip ortaya çıkaracaktır. Dolayısıyla münafıklar maddi ve manevi her türlü şeytani yaklaşımları ile ayette haber verildiği gibi**, "... yalnızca kendilerini aldatırlar ve şuurunda değiller"**dir. (Bakara Suresi, 9)

Münafıkları, Allah Kuran'da çok detaylı tarif etmiştir ve müminlerin tüm bu ayetler üzerinde düşünmeleri çok önemlidir. Münafıkların bazı temel özellikleri şöyledir:

Münafıklar mümin topluluğunun içinden çıkarlar

Münafıklar, müminlerin olmadığı bir ortamda var olmazlar. Müminlerin olmadığı bir ortamda ancak Kuran'da müşrik ya da inkarcılar olarak adlandırılan kimselerden bahsedilebilir. Bir toplum içinde bir mümin topluluğu varsa; bazı kişiler, bu müminlerin arasına sızarak, onların sahip oldukları bazı imkanlardan yararlanabilmek için iman etmedikleri halde, iman etmiş gibi gözükebilirler. Böyle bir ikiyüzlülüğe yönelmelerinin nedeni; iman ediyor gibi görünmelerinin onlara bazı menfaatler sağlayacağını düşünmeleridir.

Bir toplum içinde mümin topluluğu yaşıyorsa, bu topluluğun içinde bir de münafık grubu olmasının Allah'ın bir kanunu olduğunu Kuran ayetlerinde görmekteyiz. Münafıkların müminlerin arasında yaşamalarının temel sebeplerinden biri, kendi düşük akıllarınca, müminlerden istihbarat toplamak adı altında, iftiralar atarak küfürdeki yandaşlarına gizlice ajanlık yapmaktır. Bu şekilde onlara kendilerince zarar vererek dağılmalarını sağlamak ve mümin topluluğunu içten yıkmak, müminlerden maddi ve manevi çıkar sağlamak gibi pek çok karanlık amaç vardır. Tüm bu sebeplerden ötürü münafıklar kalabildikleri kadar uzun bir süre mümin topluluğunun arasında kendilerini gizlemeye çalışırlar. Bir ayette Allah münafıkların müminler arasında barınan bir grup olduğunu şöyle bildirmektedir:

> **Doğrusu, uydurulmuş bir yalanla gelenler, sizin içinizden birlikte davranan bir topluluktur... (Nur Suresi, 11)**

MÜNAFIKLARIN VARLIĞI MÜSLÜMANLARIN DAHA DİKKATLİ VE ŞEVKLİ OLMALARINI SAĞLAR

ADNAN OKTAR: Münafık, Müslüman olmadığı halde, Müslümanlardan istifade etmek için, onların parasından, imkânlarından istifade etmek için onların yanında bir süre kalıp, Müslümanların yerlerini, hayatlarını öğrenen ve sonra gidip küfre, "bu kişiler şuradalar, şu sayıdalar, şöyle bir imkânları var, gidin bunları yok edin" tarzında faaliyet yapan alçak ve kalleş kişiye denir. ...

Münafık tarif edilemeyen bir kahpe ruhtur, yani alçak bir ruhtur. *Bu şeytanda da var. Açıklanamıyor, yani mantık bulamazsın. Hz. Mehdi (as) devrinde üç kere münafıkların huruçları olacağı belirtiliyor. Hz. Mehdi (as) cemaati o yüzden hep 313 kişi kalacaktır. Gelir gider, gelir gider, gelir gider.* ***Bir nehir aktığını düşün, nehir bir yandan böyle güzel meyveler getirir, bir yandan da çürük meyveleri alır götürür. Güzel meyveler getirir, çürük meyveleri alır götürür. Hatta demirci demiri erittiğinde bir pas oluyor üstünde, onun atılışı gibi bahsediliyor hadiste. Veyahut mesela gümüşün üstündeki o pislik gider, arı ve saf gümüş kalır. Münafık da müminin uyanık olmasını sağlayan benzin gibi bir şeydir yani şevkini artırır. Münafık olmasa Müslümanlar daha atalete düşebilirler. Münafık, Müslümanın canlı olmasına vesile olan kahpe bir yapılanmadır. Şeytan ile işbirliği yapan, insi şeytanlardan oluşan bir kahpe yapılanmadır.***

Resulullah (sav)'in zamanında akıl almaz adilikler yapmışlardır. Bir tane, iki tane, on tane, yirmi tane değil. Mesela Müslümanlar sıkıştırılıyorlar iki taraftan, "sizin" diyor ayette, "felaket haberlerinizi beklerler" diyor. ***Dışarıdan işbirliği yapıyorlar, dışarıdaki alçaklarla. Onların Müslümanlara saldırmasını, Müslümanları tutuklamalarını, hapsetmelerini yahut şehit etmelerini, bunları bekliyorlar.*** *"Sizin haberlerinizi dışarıdan izlerler" diyor Allah (Ahzab Suresi 20). Hz. Mehdi (as)'ı da öyle dışarıdan izleyeceklerdir aynı şekilde. Ayet, Kuran ayeti bu.* ***"Sizi felaketlerin sarmasını beklerler"*** *diyor.* ***"Kötü felaket onları sarsın"*** *(Tevbe Suresi, 98) diyor Allah. Şimdi Allah bunu deyince ne olur? Bu mutlaka oluyor. Allah içlerini yakıyor bu sefer.* ***Münafıkları Allah içinden çürütüyor; böyle çökertir, manen çökertir. Sağlıksız, sıhhatsiz, hastalıklarla, iç rahatsızlıklarla, kuruntularla, görünmeyen bir alevle içten yakar yani hepsinde muazzam bir stres, gerilim ve acı olur. Bu, dünyadaki ızdırapları, ahirette de cehennemin en alçak tabakasına konuyor münafıklar.*** *(Adnan Oktar'ın Gaziantep Olay, Samsun AKS ve TV Kayseri'deki Canlı Röportajı, 6 Ocak 2010)*

Münafıklar iman etmedikleri halde iman etmiş gibi gözükürler

Başta da belirttiğimiz gibi, ikiyüzlü münafıkların temel vasfı, iman etmedikleri halde iman etmiş gibi görünmeleridir. Bunun temel sebebi ise Allah'a imanlarının kalben değil, göstermelik ve insanlara yönelik olmasıdır. Allah bu kimselerin durumunu bir ayette şöyle haber vermektedir:

> **Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 109)**

Münafıklar çıkarlarına müminler aracılığıyla kavuşacaklarını düşündüklerinden, mümin taklidi yapmak için olağanüstü bir gayret içinde olurlar. Dine bakış açılarındaki bu ikiyüzlülüğün bir sonucu olarak kendilerince ikna edici konuşmalarla Müslümanları aldatabilecekleri düşüncesine kapılırlar. Kuran'da **"Sizi hoşnut kılmak için Allah'a yemin ederler; oysa mü'min iseler, hoşnut kılınmaya Allah ve elçisi daha layıktır."** (Tevbe Suresi, 62) ayetiyle münafıkların bu çirkin çabalarına dikkat çekilmiştir.

Münafıklar insanları "iman ettiklerine" ikna etmeye çalışır, insanlara yönelik yaşarlar; fakat kendi başlarına kaldıklarında ya da kendileri gibi münafık karakterli kimselerle biraraya geldiklerinde Allah'ın

kendilerini an an izlediğinin, her ne yaparlarsa yapsınlar, her ne düşünürlerse düşünsünler bunu bildiğinin farkında değillerdir. Bu iman bozukluğu yüzünden Müslümanlarla beraberken ibadetlerini yerine getirir, onlar gibi davranır, onlar gibi konuşurken onlardan uzaklaştıklarında ibadetlerini terk edebilir, tıpkı bir inkarcının üslubuyla konuşabilir, dinsiz bir kimsenin umursuzluğu içinde davranabilirler. Ancak taklit kabiliyetleri olsa da, Allah Kuran'da münafıkların durumlarının mutlaka ortaya çıkacağını bildirmektedir. Kuran'da Allah bu duruma şöyle dikkat çekmiştir:

> **İnsanlardan öyleleri vardır ki: 'Biz Allah'a ve ahiret gününe iman ettik' derler; oysa inanmış değillerdir. (Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. Kalplerinde hastalık vardır. Allah da hastalıklarını arttırmıştır. Yalan söylemekte olduklarından dolayı, onlar için acı bir azap vardır. (Bakara Suresi, 8-10)**

Bir başka ayette ise Allah münafıkların bu durumundan şöyle bahsetmektedir:

> **Gerçek şu ki, münafıklar (sözde), Allah'ı aldatmaktadırlar. Oysa O, onları aldatandır... (Nisa Suresi, 142)**

Münafıkların dış görünüşleri aldatıcıdır

Münafıkların ahlak bozuklukları ilk bakışta anlaşılmayabilir, hatta ilk bakışta görünüm olarak Müslümanlardan farkları görülemeyebilir. Allah ayetinde bu kişilerin dış görünüşlerinin gösterişli ve konuşmalarının da süslü olabileceğini bildirmektedir:

> **Sen onları gördüğün zaman cüsseli yapıları beğenini kazanmaktadır. Konuştukları zaman da onları dinlersin. (Oysa) Sanki onlar (sütun gibi) dayandırılmış ahşap-kütük gibidirler. (Bu dayanıksızlıklarından dolayı da) Her çağrıyı kendileri aleyhinde sanırlar. Onlar düşmandırlar, bu yüzden onlardan kaçınıp-sakının. Allah onları kahretsin; nasıl da çevriliyorlar. (Münafikun Suresi, 4)**

Nitekim müminlerin fiziksel görünümleri, giyim kuşamları münafıkların taklit etmeye çalıştığı özellikler arasındadır. Bu şekilde dışarıdan bakıldığında münafıkları diğer Müslümanlardan fiziksel yönden ayırmak pek mümkün olmayabilir. Ancak münafıklar hayatlarının her anına yansıyan manevi bir kir içindedirler. Allah **"... Artık siz onlara sırt çevirin. Onlar gerçekten pistirler..."** (Tevbe Suresi, 95) ayetiyle bu kimselerin durumlarını bildirmiştir. Allah onların **"...iğrençliklerine iğrençlik (murdarlık) ekleyip-arttırmış ..."**tır. (Tevbe Suresi, 125) Zihinleri sürekli olarak kötülük tasarlama, tuzak kurma, hainlik yapma, iftiralar atarak küfre Müslümanlar aleyhinde istihbarat sağlama, kin, yalan, haset, züppelik gibi pek çok şeytani eylemle meşgul olduğundan yüzlerinde de imanın nuru oluşmaz. Allah Kuran'da bu kişilerin yüzlerini **"... sanki bir karanlık gecenin parçalarına bürünmüş gibidir"** (Yunus Suresi, 27) şeklinde bir örnekle tarif etmektedir. Bir başka ayette şöyle bildirilir:

> **Her nerede bulunurlarsa bulunsunlar -Allah'ın ipine ve insanların ipine (ahdine) sığınanlar başka- onlara zillet (zorluk damgası) vurulmuştur... (Al-i İmran Suresi, 112)**

Müminler ise her zaman Allah'ın rızasını gözetip hayır ve iyilik düşündükleri için yüzleri son derece nurludur ve Allah'ın bir ayetinde belirttiği gibi, onların **"... Belirtileri, secde izinden yüzlerindedir..."** (Fetih Suresi, 29) Dolayısıyla münafıkların yüzlerindeki ifade ve üzerlerindeki manevi kir, müminlerin nuru ile kıyaslandığında daha da belirgin olarak ortaya çıkmaktadır.

MÜNAFIKLAR, BAKIŞ VE KONUŞMALARINDAKİ BOZUKLUKTAN TANINIRLAR

ADNAN OKTAR: *Tabii münafık kıt akıllı olur, kendini çok akıllı zanneder, karşısındakini kandırmaya, etkilemeye yönelik basit ve adice kötü taktikler yapar, o da çok sırıtır ve çok belli olur, münasebetsiz ve mantıksız bir üslup geliştirir. Kuran'ın mantığına, üslubuna uygun olmayan, riyakar, oyuncu ve sinsi bir üslup geliştirir; oradan anlaşılır Allah'ın dilemesiyle. Ama bakışlarında da bozukluk oluyor onların, konuşmala**rında da bozukluk olur. Kuran'da, "Eğer Biz dilersek, sana onları elbette gösteririz, böylelikle onları simalarından tanırsın. Andolsun, sen onları, sözlerin söyleniş tarzından da tanırsın."** (Muhammed Suresi, 30) diyor, zaten Kuran'da da onların bozuk konuşmalarından çok fazla örnekler verilmiş. (Adnan Oktar'ın Tempo TV'deki röportajından, 10 Şubat 2009)*

ADNAN OKTAR: Münafıkların sözleri genellikle çirkin ve pis olur. Yani saygısızdırlar*. Konuşma adabını bilmez münafıklar. Mesela **"Peygamber (sav)'in sözünün üstüne yükseltmeyin sesinizi"** diyor Allah Hucurat Suresi 2. Ayette. Peygamber (sav) konuşurken birden konuşuyor. **Küt olur münafıklar** yani oradan da anlaşılır. **Saygısızlıklarından, şuurunun kapalı olmasından, nezaketsizliğinden hasta olduğu, dengesiz olduğu hemen anlaşılır yani münafık ruhlu olduğu anlaşılır.** Peygamber (sav) konuşuyor, nasıl sözünü kesersin? Bağıra çağıra konuşuyor ve onun sözünü keserek konuşuyor.*

*Cenab-ı Allah diyor ki Muhammed Suresi, 30. ayette -şeytandan Allah'a sığınırım-; **"Eğer Biz dilersek sana onları elbette gösteririz."** Bu ne demek? **Gizliler yani çok net tespit edilemiyor, edilse zaten Müslüman görüşmez onunla, münafık çünkü şeytan gibidir. Şeytanı insan içinde tutmaz.** Bilemiyor Müslüman.* "Böylelikle onları simalarından tanırsın." *Ama simasında o münafık alametinin oluştuğunu söylüyor Allah.* "Andolsun, sen onları sözlerin söyleniş tarzından da tanırsın." *Zırvalıyor yani pis üslubu, Müslümanın üslubu gibi değil. Şeytan gibi üslubu. Üslubundaki o dengesizlikten, pislikten anlaşılıyor. **"Seni neredeyse"** diyor Allah ayette **"gözleriyle devireceklerdi."** İçten akıl almaz nefret ediyor ama dışarıdan belli etmiyor, üslubuyla, konuşmasıyla belli etmiyor. (22 Ocak 2016, A9TV Adnan Oktar ile Sohbetler programından)*

Münafıklar Kuran'ı anlamazlar

Müminlerin arasında yaşayan münafıklar, her ne kadar samimiyetsizliklerini sezdirmemek için çalışsalar da, pek çok konuda gerçek yüzlerini ele veren davranışlar sergilerler. Kalplerindeki hastalığın sık sık ortaya çıktığı durumlardan biri de Kuran ayetleri hakkındaki sapkın yorumlarıdır. Gerçekten iman etmedikleri ve dini kendi çarpık mantık örgüleriyle değerlendirdikleri için Allah'ın müminlere, samimiyetlerine karşılık verdiği anlayış ve ilimden yoksundurlar. Bu yüzden Kuran okuduklarında da ayetlerde işaret edilen anlamlara, verilen öğütlere, hatırlatmalara akıl erdiremezler. Ayetleri her fırsatta müminler arasında ayrılık çıkarabilecekleri ya da kendi nefislerine uydurabilecekleri şekilde çarpık yorumlarlar. Münafıkların bu davranışından Kuran'da şu şekilde bahsedilmektedir:

> **Sana Kitabı indiren O'dur. O'ndan, Kitabın anası (temeli) olan bir kısım ayetler muhkem'dir; diğerleri ise müteşabihtir. Kalplerinde bir kayma olanlar, fitne çıkarmak ve olmadık yorumlarını yapmak için ondan müteşabih olanına uyarlar. Oysa onun tevilini Allah'tan başkası bilmez. İlimde derinleşenler ise: Biz ona inandık, tümü Rabbimiz'in Katındandır" derler. Temiz akıl sahiplerinden başkası öğüt alıp-düşünmez. (Al-i İmran Suresi, 7)**

Kimi zaman da verdikleri tepkilerden, ayetlerden etkilenmedikleri açıkça anlaşılmaktadır. Münafıkların bu durumlarını bildiren birkaç ayet şöyledir:

Bir sûre indirildiğinde onlardan bazısı: "Bu, hanginizin imanını artırdı?" der. Ancak iman edenlere gelince; onların imanını artırmıştır ve onlar müjdeleşmektedirler. (Tevbe Suresi, 124)

Bir sure indirildiğinde, bazısı bazısına bakar (ve): "Sizi bir kimse görüyor mu?" (der.) Sonra sırt çevirir giderler. Gerçekten onlar, kavramayan bir topluluk olmaları dolayısıyla, Allah onların kalplerini çevirmiştir. (Tevbe Suresi, 127)

Ayetlerde bildirilen münafıkların bozuk mantıklarını ortaya koyan bu bilgiler, onların Kuran ayetlerindeki hikmeti kavrayamadıklarını, ibret verici yönlerden öğüt almadıklarını açıkça göstermektedir. Allah'a ve dine karşı kuşku içinde olduklarından, ayetlere teslimiyetle değil de, inkar gözüyle bakarlar. **Allah'ın ayetleri okunduğunda müminlerin imanı artar** (Enfal Suresi, 2), münafıkların ise kalplerindeki hastalık ortaya çıkar. Münafıklar şeytanın etkisiyle imanlarındaki bu bozukluğu müminlere de aşılamak isterler. Bu çarpık yorumlarını dile getirirken, çevrelerindeki kişilerin kalplerine vesvese verme, onları kuşkuya düşürme ya da müminler arasında ayrılık çıkarma gibi amaçlar da taşırlar. İşte bu yüzden Allah bu kimselere karşı dikkatli olunmasını **"Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler..."** (Fussilet Suresi, 54) ayetiyle hatırlatmıştır.

Münafıklar Allah'ı çok az anarlar

Müminler, Allah'ı çokça anan, için için O'na dua edip yönelen ve O'ndan bağışlanma dileyen kimselerdir. Hem kendi içlerinde Allah'ı çokça anarlar hem de konuşma, hal ve tavırlarıyla çevrelerine Allah'ı hatırlatırlar. Allah'ı anmak her an Allah'ın varlığının, nimetlerinin şuurunda yaşamanın doğal bir yansımasıdır. Bir ayette Allah'ı anmanın önemi şöyle bildirilmiştir:

... Allah'ı zikretmek ise muhakkak en büyük (ibadet)tür. (Ankebut Suresi, 45)

Münafıkların en belirgin özelliği ise, Allah ile bağlantılarının olmayışıdır. Kalben Allah ile birlikte değildirler; O'na yönelmez, O'nu anmaz, O'ndan bağışlanma dilemezler. Bunu kendi düşük akıllarınca Müslüman görünmek için gereken bir zorunluluk gibi (Allah'ı tenzih ederiz) gördükleri için, Allah'ı ancak çok az anarlar. Allah bir Kuran ayetinde bu gerçeği şöyle bildirmektedir:

Gerçek şu ki, münafıklar (sözde), Allah'ı aldatmaktadırlar. Oysa O, onları aldatandır. Namaza kalktıkları zaman, isteksizce kalkarlar. İnsanlara gösteriş yaparlar ve Allah'ı ancak çok az anarlar. (Nisa Suresi, 142)

Başka ayetlerde ise münafıkların Allah'ı anmayan kişiler oldukları şöyle anlatılmaktadır:

Şeytan onları sarıp-kuşatmıştır; böylelikle onlara Allah'ın zikrini unutturmuştur. İşte onlar, şeytanın fırkasıdır. Dikkat edin; şüphesiz şeytanın fırkası, hüsrana uğrayanların ta kendileridir. (Mücadele Suresi, 19)

Münafık erkekler ve münafık kadınlar, bazısı bazısındandır; kötülüğü emrederler, iyilikten alıkoyarlar, ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unuttular; O da onları unuttu. Şüphesiz, münafıklar fıska sapanlardır. (Tevbe Suresi, 67)

Münafıklar Allah'ı hatırladıklarında ise, Allah'ın büyüklüğünü, gücünü, sanatını, ilmini takdir edemediklerinden, Allah'ı gereği gibi anmazlar. Allah'ı anmaktaki amaçları müminleri taklit etmek olduğu için gerek ifadeleri, gerekse üslupları içten, samimi ve sıcak olmaz. Suni, ezbere dayalı, gerçek düşüncelerini, hissettiklerini yansıtmayan, mecburi bir zikir olur. Güncel bir konudan çok akıcı, rahat, çok zengin ifadelerle bahsederken, Allah'ı anacakları zaman kesik kesik, zorlanarak, kalıp cümlelerle konuşurlar. İçlerinden gelmediği halde böyle bir mecburiyet hissetmeleri, bir yandan da iman edenlere karşı öfke duymalarına sebep olur. Kuran'da bu durumdan şöyle söz edilmektedir:

Sadece Allah anıldığı zaman, ahirete inanmayanların kalbi öfkeyle kabarır. Oysa O'ndan başkaları anıldığında hemen sevince kapılırlar. (Zümer Suresi, 45)

Bununla birlikte Allah'ın anıldığı ortamlardan da kasıtlı olarak uzak durur, çeşitli bahaneler öne sürerek kaçmaya çalışırlar. Aynı şekilde münafıklar Kuran'ın okunduğu ortamlardan da kaçış halindedirler. Çünkü Kuran'ı dinlediklerinde unutmak istedikleri ve düşünmekten kaçtıkları ölüm, ahiret günü, cehennem gibi gerçeklerle yüz yüze gelecekler ve vicdanlarına baskı oluşacaktır. Allah bir ayette münafıkların bu tutumunu şöyle haber vermektedir:

Ki onlar, Beni zikretme (konusun)da gözleri bir perde içindeydi. (Kur'an'ı) dinlemeye katlanamazlardı. (Kehf Suresi, 101)

Münafıklar kibirlidirler

Bir müminin en belirgin özelliklerinden biri, tevazu sahibi olması, her zaman hata yapabileceğini kabul etmesi ve kendisine yapılan öğüt ve uyarılara da hemen uymasıdır. Buna karşılık, münafıklar son derece kibirli ve kendini beğenmiş bir ahlaka sahiptirler. Onlara verilecek hiçbir öğüdü dinlemez, hata yaptıklarını kabul etmezler. Çok akıllı oldukları, her şeyin en iyisini bildikleri kanısındadırlar. Kendilerinin diğer Müslümanlardan çok daha yetenekli, çok daha zeki, çok daha kaliteli, kültürlü, görgülü, modern ve çok daha zevk sahibi olduklarını iddia ederler. Müslümanları da kendilerince düşük akıllı görürler. Üstelik Allah'ın iyi birer kulu olduklarını öne sürerler. Peygamberimiz (sav) dönemindeki münafıkların, Peygamber Efendimiz (sav)'in kendileri için bağışlanma dilemelerini kabul etmemeleri, sahip oldukları kibirin en açık göstergesidir:

Onlara: "Gelin Allah'ın Resûlü sizin için mağfiret (bağışlanma) dilesin," denildiği zaman başlarını yana çevirdiler. Sen, onların büyüklük taslamışlar olarak yüz çevirmekte olduklarını görürsün". (Münafikun Suresi, 5)

Müslümanlar, kalplerinde hastalık olan bu kişileri, samimi birer mümin olmaya davet edip, onlara Allah'ın ayetlerini hatırlattıkları zaman, münafıkların gösterdikleri tavırlardan da gururlarına teslim oldukları anlaşılır. Büyük bir akılsızlıkla kendilerinin kusursuzluğuna inanır, insani hataları bile kendilerine yakıştırmazlar. Allah münafıkların gururlarına uymalarının kötü sonucundan ayetlerde şöyle bahsetmektedir:

Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o. (Bakara Suresi, 206)

Çünkü onlara: "Allah'tan başka ilah yoktur" denildiği zaman, büyüklük taslarlardı. (Saffat Suresi, 35)

Kendilerini bütün hatalardan, eksikliklerden uzak gördükleri için sahip oldukları ahlak bozukluklarının, yaptıkları kötülüklerin ahirette nasıl bir karşılığı olabileceğine ihtimal vermezler. Münafıkların karakteristik bir özelliği olan kibir onları bir kısır döngü içinde bırakır. Müminler sürekli olarak hatalarını düzeltip, eksiklerini telafi ederek kendilerini geliştirirken, münafıklar bu sahtekar hayatın içine daha da saplanırlar. Yapılan hatırlatma ve tavsiyelerden de faydalanamazlar. Allah bu tür bir müstağniyetin sonucunu şöyle bildirmektedir:

Hayır; gerçekten insan, azar. Kendini müstağni gördüğünden. (Alak Suresi, 6-7)

Aynı zamanda Kuran ayetlerini okurken de anlatılanları hep kendileri dışındaki kişilerden bahsediliyormuş gibi yorumlarlar. Dolayısıyla öğüt alınması gereken konuları, ibret konusu olan kıssaların hikmetlerini kavrayamazlar. Kuran'ı okudukları halde; ölümü, ahireti, cehennemi kendilerinden çok uzak görürler. Aslında iyi niyetli oldukları ve bu yüzden de herhangi bir şekilde cezalandırılmayacakları gibi yanlış bir düşünceye sahiptirler.

Münafıklar, kibirli oldukları için, müminleri de kendi düşük akıllarınca kendilerinden aşağı görürler. Sahip oldukları herhangi bir özellik -zenginlik, şöhret, mevki, güzellik, eğitim- onları kibirlendirir ve bunlara sahip

olmayan bir mümini kendilerince küçük görürler. Oysa üstünlük ancak takva iledir. Müminler bu tür dünyevi kıstasları göz önünde bulundurmaz; insanları para, şöhret, fiziki güzellik gibi özelliklere göre değil, imanlarına göre sevip-sayarlar. Dolayısıyla bu tür özelliklerinden dolayı kibirlenen kişiler, mümin topluluğu içinde hemen fark edilir ve küçük düşerler.

Münafıklar yalancıdırlar

Münafıkların çok önemli özelliklerinden biri de, sürekli yalan söylemeleridir. Münafıklar akıl hastalığı tarzında durmaksızın yalan söylerler. Dilleri yalana alışık olduğu için hemen her konuda yalan konuşup, böylece müminleri her konuda kandırabileceklerini sanırlar. Bu şekilde kendilerine verilen sorumluluklardan da kaçmayı hedeflerler. Kuran'da, Peygamberimiz (sav) döneminde düşmana karşı savunma yapmak için çağrılan münafıkların yalana başvurarak kaçmaya çalıştıklarına şöyle dikkat çekilmiştir:

> **İki topluluğun karşı karşıya geldiği gün, size isabet eden ancak Allah'ın izniyle idi. (Bu, Allah'ın) müminleri ayırdetmesi; münafıklık yapanları da belirtmesi içindi. Onlara: "Gelin, Allah'ın yolunda savaşın ya da savunma yapın" denildiğinde, "Biz savaşmayı bilseydik elbette sizi izlerdik" dediler. O gün onlar, imandan çok küfre daha yakındılar. Kalplerinde olmayanı ağızlarıyla söylüyorlardı. Allah, onların gizli tuttuklarını daha iyi bilir. (Al-i İmran Suresi, 166-167)**

Görüldüğü gibi münafıklar, özellikle zorluk ve sıkıntı anlarında, müminleri terk ederek kendi çıkarlarını korumaya çalışırlar. Ancak, bunu da her zamanki gibi ikiyüzlülüklerini sürdürerek, yani kendilerini haklı göstermeye çalışarak yaparlar. Elbette ki bu kaçışlarını açıkça "çıkarlarımızın zedelenmesinden korkuyoruz" diyerek yapmazlar; bunun yerine akılsızca ve sinsice bahaneler öne sürerek müminleri haklı olduklarına inandırmaya çalışırlar. Allah Kuran'da münafıkların bu samimiyetsiz ve riyakar davranışlarını şöyle haber vermiştir:

> **Bedevilerden geride bırakılanlar, sana diyecekler ki: "Bizi mallarımız ve ailelerimiz meşgul etti. Bundan dolayı bizim için mağfiret dile." Onlar, kalplerinde olmayan şeyi dilleriyle söylüyorlar. De ki: "Şimdi Allah, size bir zarar isteyecek ya da bir yarar dileyecek olsa, sizin için Allah'a karşı kim herhangi bir şeyle güç yetirebilir?" Hayır, Allah yaptıklarınızı haber alandır. (Fetih Suresi, 11)**

> **... Onlardan bir topluluk da: "Gerçekten evlerimiz açıktır" diye Peygamberden izin istiyordu; oysa onlar(ın evleri) açık değildi. Onlar yalnızca kaçmak istiyorlardı." (Ahzab Suresi, 13)**

Görüldüğü gibi, münafıkların öne sürdükleri bahaneler, "savaşmayı bilmiyoruz", "evlerimizi ve ailelerimizi korumak zorundayız" gibi sözde meşru gerekçelerdir. Fakat Allah bu kimselerden **"... kalplerinde olmayanı ağızlarıyla söylüyorlardı."** (Al-i İmran Suresi, 167) şeklinde bahsetmektedir. Üstelik bu yalanlarını söylerken de Allah'ın adına yemin ederek bunu yaparlar. Allah Kuran'da münafıkların bu samimiyetsiz konuşmalarını şöyle bildirmektedir:

> **... "Eğer güç yetirseydik muhakkak seninle birlikte (savaşa) çıkardık" diye sana Allah adına yemin edecekler... (Tevbe Suresi, 42)**

Münafıkların bu yalanlarından bahseden bir başka ayet ise şöyledir:

> **... kalbindekine rağmen Allah'ı şahit getirir; oysa o azılı bir düşmandır. (Bakara Suresi, 204)**

Münafıklar iyiliğe engel olup kötülük yapmak için birbirleriyle yarışırlar

Müminlerin en önemli vasıflarından biri, iyiliği emredip, kötülükten men etmektir. Yani bir mümin insanları, elinden geldiğince iyiliğe, Kuran ahlakına çağıracak ve mümkün olduğunca kötülüklere engel olmaya gayret edecektir.

Münafıkların tavrı ise bunun tam tersidir. Dinin ve müminlerin yararına olan faaliyetleri engellemeye çalışırlar. Müslümanların lehine sonuçlanacak olan gelişmelerden rahatsız olurlar. Buna karşın, bencil istek ve tutkuları yönündeki her hareketin başını çekerler. Müslümanlara zarar vereceğini, onları sıkıntıya uğratacağını düşündükleri hareketlerin tümüne destek olurlar. Ayette şöyle buyrulmaktadır:

> **Münafık erkekler ve münafık kadınlar, bazısı bazısındandır; kötülüğü emrederler, iyilikten alıkoyarlar, ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unuttular; O da onları unuttu. Şüphesiz, münafıklar fıska sapanlardır. (Tevbe Suresi, 67)**

Münafıklar İslam'ı -haşa- küfürle değiştirmek isterler

ADNAN OKTAR: *Samiri çok yetenekli, şeytani yeteneği olan birisi; konuşkanlığı da çok yaman. Münafıkların başı. Bir de onu taklit eden yancıları var. Samiri onlara da münafıklık sanatını öğretiyor. Bu tür hareketlerde hep* ***münafıkların bir başı olur, bazen kadın, bazen erkek olur.*** *Peygamberimiz (sav) de,* ***"Mehdi zamanında kadın deccaller ve erkek deccaller olacak"*** *diyor;* ***akıl almaz bir şeytani güce sahip olurlar. Münafıklar İslam'ı biraz tekdüze görürler. Kendilerince onu küfürle değiştirmek isterler. Mesela İslami bir eser, Kurani bir eser onu sıkar. Küfürden bir eser olursa hoşuna gider, onları okumak ister. Allah'tan, Kitap'tan, dinden bahseden kitapları okumak istemez. Onları beğendiğini de söylemek istemez, onu aşağılayıcı görür. Ama küfürden ne olduğu belirsiz, ne anlattığı belirsiz, anlaşılması güç kitaplar, yazılar olduğunda züppelik olsun diye onları beğenir ve oradan kendine bir paye çıkarır. Kendini yücelttiğini zanneder.*** *Küfrü eleştiriyor Cenab-ı Allah,* ***"Kuvvet ve onuru (izzeti)' onların yanında mı arıyorlar?"*** *diyor. (Nisa Suresi 139) (Sayın Adnan Oktar'ın 23 Ocak 2016, A9 TV röportajından)*

Münafıklar nankördürler

Münafıklar diğer bütün inkarcılar gibi Allah'a karşı nankördürler. Kendilerini yaratmış olan ve türlü nimetlerle yaşatan Allah'a karşı sürekli nankörlük eder, O'nun hükümlerinden yüz çevirirler.

İkinci bir nankörlükleri ise müminlere karşıdır. Çünkü müminlerin arasına katıldıklarında, müminler onları imana çağırır, onların her türlü ihtiyaçlarında yanlarında olur, maddi-manevi hiçbir desteği onlardan esirgemez, onlara verdikleri öğütler, yaptıkları hatırlatmalarla Allah rızası için onların ahiretini kurtarmaya gayret ederler.

Buna karşılık ise münafıklar müminlere karşı sürekli düşmanlık beslerler. Müslümanların bütün iyi niyetine karşılık, her seferinde hainlik, sinsilik, kötülük, sahtekarlık ve züppelik yolunu seçerler. Elbette bu, büyük bir nankörlüktür ve Allah Kuran'da münafıkların bu aşağılık karakterini anlatmaktadır:

> **Allah'a and içiyorlar ki (o inkâr sözünü) söylemediler. Oysa andolsun, onlar inkâr sözünü söylemişlerdir ve İslamlıklarından sonra inkâra sapmışlardır ve erişemedikleri bir şeye yeltenmişlerdir. Oysa intikama kalkışmalarının, kendilerini Allah'ın ve elçisinin bol ihsanından zengin kılmasından başka (bir nedeni) yoktu. Eğer tevbe ederlerse kendileri için**

hayırlı olur, eğer yüz çevirirlerse Allah onları dünyada da, ahirette de acı bir azapla azaplandırır. Onlar için yeryüzünde bir koruyucu-dost ve bir yardımcı yoktur. (Tevbe Suresi, 74)

Sen, onlar için ister bağışlanma dile, istersen dileme. Onlar için yetmiş kere bağışlanma dilesen de, Allah onları kesinlikle bağışlamaz. Bu, gerçekten onların Allah'a ve elçisine (karşı) nankörlük etmeleri dolayısıyladır. Allah fasıklar topluluğuna hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 80)

Münafıklar hem fiziksel hem manevi yönden pistirler

Allah Kuran'da münafıkların "pis" olduklarını bildirmektedir. Genel olarak tüm müşriklerin "pis" olduğunu vurgulayan Tevbe Suresi'nin 28. ayeti yanında, doğrudan münafıklarla ilgili olan ayetlerde de fiziksel ve manevi bir pislikten söz edilmektedir. Münafıkların, Peygamberimiz (sav) ve yanındaki müminlerden ayrıldıklarında kurdukları "Dırar Mescidi" ile müminlerin mescidi arasındaki fark anlatılırken de, müminlerin mescidinde **"temizlenmeyi seven"** insanlar olduğuna dikkat çekilir. (Tevbe Suresi, 107-108) Bunun yanında, münafıklardan bahseden bir başka ayette ise Allah şöyle buyurmaktadır:

(Allah) Kalplerinde hastalık olanların ise, iğrençliklerine iğrençlik (murdarlık) ekleyip-artırmış ve onlar kâfir kimseler olarak ölmüşlerdir. (Tevbe Suresi, 125)

Müslümanlar Allah'tan içleri titreyerek-korkan kimseler oldukları için (Mülk Suresi, 12), insanların kendilerini gördüğü yerlerde de görmediği yerlerde de temizliğe çok dikkat ederler. Çünkü Allah'ın her an, her yerde kendilerine şahdamarlarından daha yakın olduğunu ve her yapmakta olduklarını gören olduğunu bilirler. Müminler kendi şahsi bakımlarına çok titizdirler. Ama Allah'ın birer tecellisi olarak duydukları derin sevgi ve saygının gereği olarak, diğer mümin kardeşlerinin temizliğine, sağlığına, rahatına, huzuruna, neşesine çok daha fazla bir özen gösterirler. Çünkü temizlikte gösterilen hassasiyet müminler açısıdan bir vicdan alametidir ve takva göstergesidir. Özellikle de hiç kimsenin görmediği bir yerde bir kişinin temizlik konusundaki titizliği tamamen o kişinin Allah korkusunun ve imanının bir yansımasıdır. Oysa ki münafıklar hem kendi özel bakımlarına hem de diğer müminlerin yaşadıkları yerlerin temizliğine asla önem vermezler. Çünkü hem o karanlık, izbe ruhları temizlik arayışında değildir hem de Müslümanlara içten içe duydukları nefretin doğal bir göstergesi olarak onlara temizlik, güzellik, rahatlık, konfor sunmak istemezler. Müslümanlara yapacakları ve karşılığında bir menfaat elde edemeyecekleri her iyiliği kendilerince "enayilik" olarak görürler. Müminlerin yanındayken dikkat çekmemek için temizliğe dikkat ediyor gibi davranırlar ama yalnız kaldıklarında son derece pistirler.

Münafıklar rahat değildirler, sürekli tedirginlik içinde yaşarlar

Münafıkların içinde bulunduğu ruh hali, önceki bölümlerde saydıklarımızın da ötesinde çok derin sıkıntılar, hüzünler, acılar ve ızdıraplar içerir. Münafığın yaşayacağı azap, henüz dünyada başlar. Münafıklar öncelikle büyük bir güvensizlik ve korku içinde yaşarlar. Müminlerdeki teslimiyet, rahatlık ve neşeyi asla elde edemezler.

Müminler, kendilerini Allah'a teslim etmiş ve her dertlerine, her sıkıntılarına Allah'ın bir ferahlık vereceğini bilmenin rahatına, huzuruna ve neşesine kavuşmuş insanlardır. Allah'a güvenir, Allah'a tevekkül ederler.

Münafık ise, sürekli olarak güvensizlik içindedir; Allah'a teslim olmaz. Sürekli yalan söyleyen, kendini sürekli olmadığı biri gibi göstermeye uğraşan, sürekli olarak kendini etrafına ispatlamaya ve bunun için rol yapmaya çalışan bir insanın rahat ve huzurlu olması mümkün değildir. Bu tedirginlik ve güvensizlik psikolojisi içinde, çevrelerinde gelişen her olayın kendi aleyhlerinde olacağını sanırlar. Her yeni gelişme

üzerine ikiyüzlülüklerinin ortaya çıkacağından endişe ederler. Kuran'da, münafıkların bu ruh hali, **"... Her çağrıyı kendileri aleyhinde sanırlar"** (Münafikun Suresi, 4) ayetiyle ifade edilir.

Bir başka ayette ise, münafıkların sürekli bir kuşku içinde bulundukları ve kuruntular içinde boğuldukları şöyle bildirilmektedir:

> **(Münafıklar) Onlara seslenirler: "Biz sizlerle birlikte değil miydik?" Derler ki: "Evet, ancak siz kendinizi fitneye düşürdünüz, (Müslümanları acıların ve yıkımların sarmasını) gözetip-beklediniz, (Allah'a ve İslam'a karşı) kuşkulara kapıldınız. Sizleri kuruntular yanıltıp-aldattı. Sonunda Allah'ın emri (olan ölüm) geldi; ve o aldatıcı da sizi Allah ile (Allah'ın adını kullanarak, hatta masumca sizden görünerek) aldatmış oldu." (Hadid Suresi, 14)**

Münafıklar kolaylıkla ümitsizliğe kapılırlar

Münafığın en belirgin özelliklerinden biri de, her ne kadar kendisini güçlü göstermeye çalışsa da, en küçük bir olayda dahi hemen ümitsizliğe ve karamsarlığa kapılmasıdır. Ancak kendisini dışarıya karşı bu şekilde tanıtmaz. Çok güçlü bir imana sahip olduğunu söyler, her ne olursa olsun doğru yoldan sapmayacağına, her şartta Allah'ın rızasını arayacağına, her işinde Allah'a tevekkül edeceğine dair konuşmalar yapar. Fakat tüm bunlar sadece konuşmalarında kalır; anlattıkları ile gerçek hayatta verdikleri tepkiler birbiriyle tamamen çelişir. Rahatını kaçıracak, onu belki de ruhen ve bedenen zora sokacak en ufak bir olay karşısında hemen kişiliğindeki zayıflık kendini belli eder. Münafık Allah'ın desteğinin, yardımının, her şeyin üzerindeki kontrolünün, her şeyi hayırla yarattığının bilincinde değildir. O yüzden de korkuya, ümitsizliğe, paniğe, telaşa, üzülmeye çok açık bir ruhu vardır. Allah bir ayette münafıkların bu durumunu şöyle açıklamaktadır:

> **... Fakat iş, kesinlik ve kararlılık gerektirdiği zaman, şayet Allah'a sadakat gösterselerdi, şüphesiz onlar için daha hayırlı olurdu. (Muhammed Suresi, 21)**

Gerçekten de, münafıklar dış görünüşleriyle müminlere çok benzemelerine rağmen, gerçek karakterleri, dine bakış açıları itibariyle inkarcılarla çok fazla ortak yöne sahiptirler. Nitekim zorluk anlarındaki tepkileri açısından da müminlerle tam zıt bir ruh hali içinde olurlar. Örneğin bir hastalık anında kolayca Allah'a isyan edip Allah'ın yardımından ümitlerini kesebilir ve tevekkülsüzlüğe kapılabilirler. Oysa Allah kafirlerden başkasının Allah'tan ümit kesmeyeceğini bir ayette şöyle bildirmektedir:

> **... Kafirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden umut kesmez. (Yusuf Suresi, 87)**

Bununla birlikte Allah bir rahmet olarak müminlerin imtihanını kolaylaştırmıştır. Fakat bu kolaylık sadece samimi iman edenler içindir. Samimiyetle Allah'a teslim olan bir Müslüman, Allah'ın kendi görüntüsünde yarattığı görüntülerin sürekli değişmesini ibretle, heyecanla, şükürle, tevekkülle izler. Buna karşın münafıkların ruhunda sürekli korku, tedirginlik, sabırsızlık, huzursuzluk vardır. Şeytanın yoğun olarak etkisinde oldukları için, münafıklar karşılaştıkları zorlukların –haşa- Allah'ın yarattığı kaderin dışında, Allah'ın rahmeti, bilgisi ve planı dışında geliştiğini zannederler. "Keşke şöyle yapmasaydım", "aksilik oldu", "şu şekilde yapmasaydım şu olmazdı" tarzında yaptıkları konuşmalardan, her olayın kaderde en hayırlı şekilde yaratıldığından gafil oldukları anlaşılır. Halbuki Allah müminler için kusursuz bir kader takdir etmiştir. Her olay Allah'ın dilemesiyle bir hikmet ve hayır üzerine yaratılır ve mümine yakışan da oradaki hikmeti anlamaya çalışarak, kaderdeki planın güzelliğini görüp-bilip sevinç duymasıdır.

Münafıklar müminlere karşı korku ve tedirginlik içindedirler

Münafıkların bir başka önemli özellikleri sürekli bir korku psikolojisi içerisinde olmalarıdır. Kuran'ın, **"...onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır"** (Bakara Suresi, 38) ayetinde tarif edilen müminlerin tam tersine, münafıklar büyük bir korku içinde yaşarlar. Gerçek yüzlerinin ortaya çıkmasından,

sahtekarlıklarının, ahlaksızlıklarının, yaptıkları hainliklerin bilinmesinden çok korkarlar. Çünkü müminlerin arasında deşifre oldukları takdirde Müslümanların kendilerine karşı tam bir teyakkuza geçeceklerini, öncelikle İslam'ın ve diğer müminlerin mefaatini korumaya yönelik her yönden önlem alacaklarını bilirler. Böyle bir durumda ise artık Müslümanları kendilerince kandıramayacaklarını düşünür, çıkar sağlamaya yönelik karanlık ve kahpece girişimleriyle bir sonuç elde edemeyeceklerini anlarlar. Kuran'da münafıkların bu korku dolu ruh halini Yüce Rabbimiz şöyle tarif etmektedir:

> **Gerçekten sizden olduklarına dair Allah adına yemin ederler. Oysa onlar sizden değildirler. Ancak onlar ödleri kopan bir topluluktur. Eğer onlar bir sığınak ya da (kalacak) mağaralar veya girebilecekleri bir yer bulsalardı, hızla oraya yönelip koşarlardı. (Tevbe Suresi, 56-57)**

Münafıkların müminlere karşı duydukları korkunun şiddeti bir başka ayette de şöyle vurgulanmaktadır:

> **"Herhalde içlerinde 'dehşet ve yılgınlık uyandırma bakımından' siz, Allah'tan daha çetinsiniz. Bu, şüphesiz onların 'derin bir kavrayışa sahip olmamaları' dolayısıyla böyledir." (Haşr Suresi, 13)**

MÜNAFIKLAR, MÜMİNLERİN KIYMETİNİ ARTTIRMAK İÇİN ÖZEL YARATILMIŞTIR

ADNAN OKTAR: Münafıklar, müminlerin kıymetini arttırmak için özel yaratılmış bir ekiptir. Münafık olmazsa müminin değeri bir parça düşer. Münafık, müminin değerini artıran bir mahluk taifesidir*. Onlarla kıyaslayarak Allah insanların gözünde müslümanların değerli olduğunu gösteriyor. Mesela Mehdi (as) cemaatinden de münafıklar çıkacaktır, sonra çok meşhur olacaktır bu münafıklar, bütün insanlık bilecek, bütün dünyaya ibret olacaktır bütün münafıklar. Yani ahirette de bütün insanlara ibret olacaktır. Peygamber Efendimiz (sav) zamanındaki münafıklar da, Hz. Musa (as) devrindeki münafıklar da, bunlar ünlüdür. Mesela Samiri vardır; ünlü, tarihe geçmiştir. Peygamber Efendimiz (sav) zamanındaki münafıklar tarihe geçmiştir.* ***Mehdi (as) devrindeki münafıklar da tarihe geçeceklerdir. Yani herkes tarafından bilinecektir. Herkesin aşağıladığı, şerefsiz, haysiyetsiz gördüğü mahluklar olarak bilineceklerdir.***

O devirde Mehdi (as) talebelerinin ne kadar gayretli olduğu ve münafıkların da onlara karşı yaptığı faaliyetler anlatılacaktır. Onlara karşı verdikleri mücadele anlatılacak, her ikisi de tarihe geçecektir. Nasıl Peygamber Efendimiz (sav)'in zamanı tarihe geçtiyse, Hz. İbrahim (as)'ın devri tarihe geçtiyse, bu da tarihe geçecektir, inşaAllah... Müminlerin felaket haberlerini dışarıdan bekliyorlar, dikkat ederseniz. Bu nedir? Müslümanlara yapılacak bir operasyon, bir saldırı, bir hakaret, bir oyun. Bunu dehşet içinde dışarıdan izliyorlar ama dışarıda oldukları için de kendilerini güvende görüyorlar. ***Müslümanların o göğüs göğüse ilmi mücadelesine uzaktan seyirciler.***

Müslümanlar galip olduğunda gıpta ediyorlar, yani haset ediyorlar, keşke biz de onlarla olsaydık diye. Ama Müslümanlara bir saldırı olduğunda acayip hoşlarına gidiyor; "Allah bizi korudu" diyorlar, "çok iyi oldu" diyorlar. Yani böyle ürkmüş bir kuduz köpek gibi bütün meseleyi, Müslüman cemaatinden ayrı olmakta görüyorlar. Ama etrafındakileri kandırmak için ayrıldıktan sonra namazlarına yine devam ediyorlar, yine oruç tutuyorlar, birarada birbirlerini kandırıyorlar; yani münafık topluluğunun özelliği bu. *"Biz zaten Müslümanız" diyorlar, "onlardan ayrıyız ama Müslümanız" diyorlar, yani küfre karışmıyorlar.* ***Küfür karakterinde oldukları halde, İslam'dan nefret ettikleri halde, Müslümanlardan nefret ettikleri halde yine o münafıklığın gereği olarak namazlarına, oruçlarına, ibadetlerine devam ederek, yine bir cemaat halinde, grup halinde yaşıyorlar, ayrı olarak. Ve bütün görevleri de, Müslümanlara karşı mücadele oluyor.*** *Bakın, bu çok acayip. Yani ana amacı, bilinçaltından*

bu bir türlü gitmiyor. Mesela Peygamber Efendimiz (sav)'i hep şehit etmeye çalışmıştır münafıklar. Çünkü Peygamberimiz (sav) yaşadığı müddetçe vicdan azabı çekiyorlar, rahatsızlar. (Adnan Oktar'ın 7 Şubat 2010 tarihli Kanal Avrupa röportajından)

MÜNAFIKLARIN MÜMİNLERİ KENDİLERİNCE ALDATMA GİRİŞİMLERİ

İlk bölümde de belirttiğimiz gibi, münafıkları diğer inkarcılardan ayıran, münafıkların kendilerini mümin gibi göstermeye çalışmalarıdır. Münafıklar birtakım dünyevi çıkarları uğruna müminlerle birlikte olmak isterler ve bu ortamda onlar gibi görünmenin kendilerince daha "kârlı" olduğunu düşünürler.

Münafık her durumda İslam ahlakını yaşıyor gibi görünür. Gösteriş için ibadet eder. Kendini ön plana çıkartmak için tebliğ yapmak ister. Deşifre olmamak için diğer müminlere sahte bir sevgi gösterir. Ama Allah münafıkların bu ibadetlerinin geçerli olmayacağını Kuran'da bizlere bildirmektedir. Çünkü bir fiilin ibadet olması için, sadece Allah rızası hedeflenerek yapılmış olması gerekir. Münafıklar ise, Allah'ın değil, insanların rızasını hedeflerler. Münafıkların namaz kılmalarında, infakta bulunmalarında, verdikleri sözlerde, yaptıkları konuşmalarda çevrelerinden takdir görme, diğer müminlerden üstün konuma gelme, kendilerini küfre beğendirme, itibar ve çıkar sağlama çabası vardır. Halbuki gerçek Müslümanların böyle bir endişesi yoktur. Çünkü onlar Allah Katında hiçbir şeyin gizli kalmadığını, kişinin kendisi unutsa bile Allah'ın, insanların hesaba katmadıkları şeyleri ahirette karşılarına çıkaracağını bilerek, sadece O'nun rızasını kazanmak için yaşarlar. Allah bir ayette şu şekilde bildirmektedir:

> **"Ey oğlum, (yaptığın iş) gerçekten bir hardal tanesi ağırlığında olsa da, (bu,) ister bir kaya parçasından ya da göklerde veya yer(in derinliklerinde) de bulunsa bile, Allah onu getirir (açığa çıkarır). Şüphesiz Allah, latif olandır, (her şeyden) haberdardır." (Lokman Suresi, 16)**
>
> **Küçük, büyük infak ettileri her nafaka ve (Allah yolunda) aştıkları her vadi, mutlaka Allah'ın yaptıklarının daha güzeliyle onlara karşılığını vermesi için, (bunlar) onlar adına yazılmıştır. (Tevbe Suresi, 121)**

Münafıklar yeminlerini siper edinerek yalan söylerler

Yalan, münafıkların kendilerini mümin topluluğunun içinde gizleyebilmek, sahtekarlıklarını örtebilmek için en çok başvurdukları yollardan biridir. Bu bakımdan münafıklar müminlere karşı yalan söylemeyi adeta alışkanlık haline getirmişlerdir. Bu yalanlarını inandırıcı kılabilmek içinse sık sık yemine başvururlar. Allah adına yemin etmenin müminler açısından önemini bildikleri için, yeminlerinin arkasına sığınırlar. Allah, münafıkların bu konudaki gerçek niyetlerini şu ayetle haber vermektedir:

> **Onlar, yeminlerini bir siper edindiler, böylece Allah'ın yolundan alıkoydular. Artık onlar için alçaltıcı bir azab vardır. (Mücadele Suresi, 16)**

Kuran'da münafıkların yalan yere yemin ettiklerinin bildirildiği bir başka ayet ise şöyledir:

> **Münafıklar sana geldikleri zaman: "Biz gerçekten şehadet ederiz ki, sen kesin olarak Allah'ın elçisisin" dediler. Allah da bilir ki sen elbette O'nun elçisisin. Allah, şüphesiz münafıkların yalan söylediklerine şahidlik eder. (Münafikun Suresi, 1)**

Öte yandan münafıklar yalan söylerken de bu yalanlarının hiç ortaya çıkmayacağını zannederek ya da karşılıksız kalacağını düşünerek büyük bir yanılgıya düşerler. Fakat **"... Allah onların gerçekten yalan söylediklerini biliyor"** (Tevbe Suresi, 42) ve **"Yalan söylemekte olduklarından dolayı, onlar için acı bir azab vardır."** (Bakara Suresi, 10)

Münafıklar gösteriş için namaz kılarlar

Münafıklar iman ettikleri için, Allah'tan korktukları ve Allah'a olan sevgilerini ifade etmek için değil, kendilerini mümin gibi gösterebilmek için namaz kılarlar. Allah Kuran'da insanların rızası için namaz kılanlardan şöyle bahsetmektedir:

"İşte (şu) namaz kılanların vay haline,

Ki onlar, namazlarında yanılgıdadırlar,

Onlar gösteriş yapmaktadırlar." (Ma'un Suresi, 4-6)

Allah bu ayetler ile münafık karakterini bize tanıtmaktadır. Buna karşılık müminler, **"Müminler gerçekten felah bulmuştur; Onlar namazlarında hûşû içinde olanlardır"** (Müminun Suresi, 1-2) ayetlerinde bildirildiği gibi, namazda içli bir şekilde Allah'a dönüp-yönelen ve Allah'a karşı "saygı dolu korku" duyan kimselerdir.

Münafıkların namaz kılarken gösteriş amacı taşıdıkları başka ayetlerde şöyle bildirilir:

... Namaza kalktıkları zaman, isteksizce kalkarlar. İnsanlara gösteriş yaparlar... (Nisa Suresi, 142)

Ki onlar, namazlarında yanılgıdadırlar, onlar gösteriş yapmaktadırlar. (Ma'un Suresi, 6-8)

Münafıklar Allah'ın değil insanların rızasını gözetirler

Münafıklar, namazlarında olduğu gibi, genel hal ve tavırlarında da sürekli olarak Allah'ı değil, müminleri hoşnut etmeye çalışan bir ruh hali içindedirler. Kendilerini takva (Allah'ın sınırlarını koruyan) bir mümin gibi göstermek için abartılı tavırlarda bulunurlar. Kendilerini ön plana çıkarmaya, yaptıkları herhangi bir işi herkese duyurarak kendilerince müminlerin gözünde kendi düşük akıllarınca "puan toplamaya" çalışırlar. Kuran'da münafıkların bu samimiyetsiz davranışları şöyle vurgulanır:

"Sizi hoşnut kılmak için Allah'a yemin ederler; oysa mümin iseler, hoşnut kılınmaya Allah ve elçisi daha layıktır." (Tevbe Suresi, 62)

Münafık samimi bir imana sahip olmadığı için yaptığı bir iyiliğin gizli kalmasından son derece rahatsız olur. Yaptıklarından olabildiğince fazla kişinin haberdar olmasını ister ki, kendince müminlerin takdirini kazanabilsin. Tek amacı kendisini ön plana çıkararak, insanlar arasında bir yer edinmek, itibar sağlamaktır. Ancak unutulmamalıdır ki, münafıkların niyetleri samimi olmadığı ve Allah'ın rızasını gözetmedikleri için, yaptıklarının ahiretteki karşılığı da farklı olabilir. Allah pek çok ayette çalışıp boşuna yorulanlardan, yaptıkları boşa çıkanlardan, ibadetleri geçersiz kılınanlardan bahsetmektedir. Bu nedenle bu ahlakı gösteren kimseler de böyle bir son ile karşılaşmaktan sakınmalıdırlar.

Münafıklar mallarını gösteriş olsun diye harcarlar

Münafıkların gösteriş için taklit ettikleri bir diğer ibadet de infaktır. İnfak, Allah yolunda ve Allah rızası için yapılan her türlü harcama ve bağış anlamına gelir. Müminler, mallarını Allah rızası için harcarlarken, münafıklar bunu insanların rızası için yaparlar. Allah Kuran'da münafıkların bu tavırlarını şu sözlerle haber vermektedir:

Ve onlar, mallarını insanlara gösteriş olsun diye infak ederler, Allah'a ve ahiret gününe de inanmazlar. Şeytan, kime arkadaş olursa, artık ne kötü bir arkadaştır o. Allah'a ve ahiret gününe inanarak Allah'ın kendilerine verdiği rızıktan infak etselerdi, aleyhlerine mi olurdu? Allah, onları iyi bilendir. (Nisa Suresi, 38-39)

Ama münafıkların insanlara gösteriş olsun diye yaptıkları bu harcamanın, Allah Katında kabul edilmeyeceği Kuran'da şöyle bildirilir:

> **De ki: "İsteyerek veya istemeyerek infak edin; sizden kesin olarak kabul edilmeyecektir. Çünkü siz bir fasıklar topluluğu oldunuz." İnfak ettiklerinin kendilerinden kabulünü engelleyen şey, Allah'ı ve elçisini tanımamaları, namaza ancak isteksizce gelmeleri ve hoşlarına gitmiyorken infak etmeleridir. (Tevbe Suresi, 53-54)**

Ayetlerde, münafıkların yaptıkları ibadetleri "isteksizce" ya da "hoşlarına gitmediği halde" yaptıkları bildirilmektedir. Bu, münafıkların dünyada sıkıntı içinde yaşamalarının da sebebidir. Üstelik Allah samimiyetsiz, alçak karakterli bu insanların gerçek yüzlerini, dilerse müminlere de göstermekte ve ahirette Allah'ın izniyle zaten boşa çıkacak tüm bu gösterişin dünyada da boşa çıkmasını sağlamaktadır.

Allah bir başka ayetinde gösteriş için infak edenlerin ibadetlerinin geçersizliğini ve Kendi rızası için infak edenlerin üzerindeki bereketini şu örnekle açıklamaktadır:

> **Ey iman edenler, Allah'a ve ahiret gününe inanmayıp, insanlara karşı gösteriş olsun diye malını infak eden gibi minnet ve eziyet ederek sadakalarınızı geçersiz kılmayın. Böylesinin durumu, üzerinde toprak bulunan bir kayanın durumuna benzer; üzerine sağnak bir yağmur düştü mü, onu çırılçıplak bırakır. Onlar kazandıklarından hiçbir şeye güç yetiremez (elde edemez)ler. Allah, kafirler topluluğuna hidayet vermez. Yalnızca Allah'ın rızasını istemek ve kendilerinde olanı kökleştirip- güçlendirmek için mallarını infak edenlerin örneği, yüksekçe bir tepede bulunan, sağnak yağmur aldığında ürünlerini iki kat veren bir bahçenin örneğine benzer ki ona sağnak yağmur isabet etmese de bir çisintisi (vardır). Allah, yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 264-265)**

Münafıklar Allah yolunda ciddi bir fedakarlık yapmazlar

Münafıklar Müslümanların çalışmalarına, ilmi faaliyetlerine kendilerini hiç zora sokmadan sadece bir ucundan destek verirler. Bu şekilde hem o faaliyeti yapanlar arasında sayılmış olurlar ama aynı zamanda ne yorulurlar ne uykusuz kalırlar ne de ciddi bir gayret ve emek sarfederler. Allah bu ahlak bozukluğunu bir ayette bizlere şu şekilde tarif etmektedir:

> **İnsanlardan kimi, Allah'a bir ucundan ibadet eder, eğer kendisine bir hayır dokunursa, bununla tatmin bulur ve eğer kendisine bir fitne isabet edecek olursa yüzü üstü döner. O, dünyayı kaybetmiştir, ahireti de. İşte bu, apaçık bir kayıptır. (Hac Suresi, 11)**

Ayrıca münafıklar, **"Hiç şüphesiz Allah, müminlerden -karşılığında onlara mutlaka cenneti vermek üzere- canlarını ve mallarını satın almıştır..."** (Tevbe Suresi, 111) ayetinde tarif edilen örnek mümin tavrını hiçbir zaman göstermezler.

Müminler, bu ayette de tarif edilen ahlakın gereği olarak, gerektiğinde maddi ve manevi tüm imkanlarını Allah'ın razı olacağı hayırlı işlerde kullanmaktan asla çekinmezler. Münafıklar ise mallarını gösteriş olsun diye harcarlar ama bu her zaman sadece göz boyamaya yeteceğini düşündükleri kadardır. Münafık, müminlerin geniş imkanlarını, güvenilir itibarlarını kullanarak kendisine dünyevi çıkar elde etmek için Müslümanların arasına girmiştir. Deşifre olmamak için de taklit edebileceği mümin alametlerinin üzerinde görülmesini sağlamaya çalışır. Bunun için yeri geldiğinde kısmi olarak fedakarlık da yapar. Ama münafığın mecbur kaldığında hiç istemeden yaptığı bu fedakarlık sadece ileriye yönelik bir yatırım elde etme amaçlı olur. Örneğin iman edenlerden gözükmek uğruna yapacağı ufak bir harcama ile kendince müminlerin sahip olduğu daha büyük imkanlardan yararlanacağını düşünür.

Kuran'da, münafıkların cimriliklerine şöyle dikkat çekilir:

Onlardan (münafıklardan) kimi de: "Andolsun, eğer bize bol ihsanından verirse gerçekten sadaka vereceğiz ve salihlerden olacağız" diye Allah'a ahdetmiştir. Onlara Kendi bol ihsanından verince ise, onunla cimrilik yaptılar ve yüz çevirdiler; onlar böyle sırt dönenlerdir. Böylece O da, Allah'a verdikleri sözü tutmamaları ve yalan söylemeleri nedeniyle, kendisiyle karşılaşacakları güne kadar, kalplerinde nifakı yerleşik kıldı. (Tevbe Suresi, 75-77)

Münafıkların bu cimri ve bencil yapılarına karşılık, müminlerin düşüncesi sürekli fedakarlıkta bulunma yönündedir. Çünkü mümin, yaptıklarının karşılığını Allah Katından beklemekte, ahireti hedeflemektedir. Müminler dünyanın geçici ve yararsız olduğunu bilirler ve bu dünyada ancak Allah'ın rızasını kazanmak için bulunduklarının şuurundadırlar.

Münafıklar açgözlü ve bencildirler

Münafıklar Allah'ın rızasını aramadıkları için, Müslümanlardan sürekli olarak küçük çıkarlar elde etme peşindedirler. Bu yüzden de müminlerin fedakar ve asil tavrının aksine, açgözlü ve bencildirler. Sadece kendi rahatlarını, kendi konforlarını düşünür, sadece kendilerini ilgilendiren konulara öncelik verirler. Diğer müminlere güzellik sunmayı, onlara bir konfor sağlamayı, yardımcı olmayı, onları mutlu edecek, neşelendirecek güzel bir faaliyeti ise kendi zayıf akıllarınca “enayilik” olarak görürler. Bu yüzden Müslümanlara küçük bir ikramda bulunmaktan dahi şiddetle imtina ederler. Ama sürekli Müslümanların kendilerine iyilik yapmalarını beklerler, hatta bu konuda en ufak bir eksikliği dahi günlerce dile getirirler. Kendilerini ele vermemek için bir iyilik ya da fedakarlıkta bulunmak zorunda kalırlarsa da, içten içe müthiş ızdırap duyarlar. Kuran'da, münafıkların müminlerden çıkar sağlama istekleri şöyle haber verilir:

Onlardan sadakalar konusunda seni yadırgayacaklar vardır. Ondan kendilerine verilirse hoşlanırlar, kendilerine verilmediği zaman bu sefer gazaplanırlar. Eğer onlar, Allah'ın ve elçisinin verdiklerine hoşnut olsalardı ve: "Bize Allah yeter; Allah pek yakında bize fazlından verecek, O'nun elçisi de. Biz gerçekten ancak Allah'a rağbet edenleriz" deselerdi (ya)!.." (Tevbe Suresi, 58-59)

Ayetteki "bize Allah yeter" sözü, müminlerin bakış açısını bildirir. Mümin yaptıklarının asıl karşılığının ahirette olduğunu bilir. Allah’ın kendisini, yaptıklarının kat kat fazlasıyla, cenneti, rahmeti ve rızasıyla ödüllendireceğini umar. Bu nedenle dünyadaki küçük çıkarlar adına açgözlülük etmesi, Peygambere ve müminlere muhalif tavır takınması mümine asla yakışmaz. Allah’tan korkan bir mümin aşağıdaki ayetin hükmüne girmekten ciddi şekilde endişe duyar:

"Kim kendisine 'dosdoğru yol' apaçık belli olduktan sonra, elçiye muhalefet ederse ve müminlerin yolundan başka bir yola uyarsa, onu döndüğü şeyde bırakırız ve cehenneme sokarız. Ne kötü bir yataktır o!.." (Nisa Suresi, 115)

Münafıklar gizli toplantılar yaparak müminlere karşı plan kurarlar

Eğer bir mümin topluluğu içinde birden fazla münafık varsa, bunlar birbirleriyle gizli bağlantılar kurar ve Kuran'da haber verildiği üzere "gizli toplantılar" yaparlar. Sadece birbirleriyle değil Müslümanlardan ayrılmış olan diğer münafık taifesiyle de sürekli gizli irtibat halindedirler.

Mümin topluluğu içinde barınmaya çalışan münafık, kısa sürede kimlerin kendisi ile aynı şeytani ruha sahip olduğunu teşhis eder. Çünkü hasta ve karanlık ruhlu diğer münafık karakterli kişiler de, kendisi gibi Allah yolunda her türlü fedakarlıktan kaçan, sevgiden uzak, şizorfren yapılı, kibirli kimselerdir. Münafıklar bu tarz kişilerle hemen yakınlaşıp, aralarında gruplaşırlar. Müminlerden uzak durmaya ve çoğunlukla birlikte olmaya çalışırlar. Sinsice sürekli müminlerin aleyhinde konuşup, diğer zayıf imanlı kişilerin de aklını çelmeye ve kendilerine yandaş hale getirmeye uğraşırlar.

Münafıkların aralarındaki gruplaşmaları ve yaptıkları gizli toplantılar, Kuran'da haber verilmiştir. "Gizli toplantı", münafıkların, müminlerden habersiz olarak biraraya gelip, Peygamber ve diğer müminler aleyhinde "tuzak kurmayı", “kötülük yapmayı” konuşmalarıdır. Kuran'da, münafıkların bu tavrı ayrıntılı olarak anlatılır:

> **'Gizli toplantıların fısıldaşmalarından' (kulis) men' edilip sonra men' edildikleri şeye dönenleri; günah, düşmanlık ve Peygambere isyanı (aralarında) fısıldaşanları görmüyor musun? Onlar sana geldikleri zaman, seni Allah'ın selamladığı biçimde selamlıyorlar. Ve kendi kendilerine: "Söylediklerimiz dolayısıyla Allah bize azap etse ya." derler. Onlara cehennem yeter; oraya gireceklerdir. Artık o, ne kötü bir gidiş yeridir. (Mücadele Suresi, 8)**

Münafıkların "gizli toplantılarını" haber veren bir başka ayette Yüce Rabbimiz bu toplantıların gece vakti oluşunu şöyle bildirmektedir:

> **Onlar, insanlardan gizlerler de Allah'tan gizlemezler. Oysa O, kendileri, sözden (plan olarak) hoşnut olmayacağı şeyi 'geceleri düzenleyip kurarlarken,' onlarla beraberdir. Allah, yaptıklarını kuşatandır. (Nisa Suresi, 108)**

Bir başka ayette ise Allah münafıkların bu eylemlerini Allah’ın dilemesi sonucu "şeytanın ilhamıyla, şeytanın yönlendirmesiyle" gerçekleştirdiklerini şöyle bildirmektedir:

> **Şüphesiz 'gizli toplantıların fısıldaşmaları' (kulis), iman edenleri üzüntüye düşürmek için ancak şeytan (ürünü olan işler)dandır... (Mücadele Suresi, 10)**

Münafıklar mümin taklidi yaparak Müslümanların arasında yer almaya çalışırken, bir yandan da küfre müminlerden haber taşırlar. Bu şekilde müminlere zarar verip etkisiz hale getirebileceklerini, müminlerin Allah yolundaki ilmi faaliyetlerine engel olabileceklerini düşünürler. Peygamberimiz (sav) döneminde de örnekleri yaşanan, münafıkların bu tavrı, **"... içinizde onlara (inkarcılara) 'haber taşıyanlar' vardır. Allah, zulmedenleri bilir.**" (Tevbe Suresi, 47) ayetiyle bildirilmiştir. Kuran'da, münafıkların bu vasfı, **"başka bir topluluk adına kulak tutmak (haber toplamak)"** olarak da ifade edilmektedir. Ayette Yüce Allah şöyle buyurmuştur:

> **...Onlar, yalana kulak tutanlar, sana gelmeyen diğer topluluk adına kulak tutanlar (haber toplayanlar)dır... (Maide Suresi, 41)**

Münafıklar birkaç şeytani oyunla, çok güçlü zannettikleri küfrün kendilerine şeytani desteğiyle, birkaç dalavereyle, sinsilikle, sahtekarlıkla, ahlaksızlıkla müminleri güya alt edebileceklerine inanırlar. Ancak bu esnada çok önemli bir gerçeği hesaba katmazlar. Akılları ve imanları da çok zayıf olduğu için Allah’ın müminler üzerindeki yardımını, desteğini, korumasını göz ardı ederler. Oysa Allah Kuran’da müminlerin aleyhine küfre asla yol vermeyeceğini bildirmiştir. (Nisa Suresi, 141) Bir başka ayetinde ise Allah **“İman edenlere yardım etmek ise, Bizim üzerimizde bir haktır.”** diyerek müminleri mutlaka koruyacağını bizlere müjdelemiştir.

ADNAN OKTAR: *Bakışları da bozuk oluyor bu münafıkların. Oradan da anlaşılır. Ama* ***kesin teşhis münafıklığını alenen ilan etmesiyle olur, Müslümanlara karşı açıkça tavır koymasıyla anlaşılır. Yani küfre Müslümanlar hakkında bilgi götürmesi, onların dağılması için gayret etmesi, Müslümanların içinde bulunup onların her türlü bilgisini dinsizlere, Müslümanlara karşı düşman olanlara aktararak, onlarla ittifak ederek Müslümanlara karşı saldırmasıyla ortaya çıkıyor.*** *Peygamber Efendimiz (sav) zamanında da öyleydi. Münafıklar, Müslümanlara saldıran kâfirlerle sürekli bilgi, istihbarat ağı kurmuşlardı ve bilgi taşıyorlardı. Ama korkaklardı; onlardan tarafa tam geçmiyorlardı. Tam Müslümanlardan yana da değiller, fakat sonunda da* ***“sanki hiç bir şey olmamış gibi Müslümanların yanına gelirler” diyor Allah. ‘“Biz sizinle birlikte değil miydik?” derler’*** *(Nisa Suresi, 141) diyor sonunda da. Yani böyle* ***ahlaksız ve***

***kahpe tıynetli oluyorlar**. Sanki daha önceki ahlaksızlıkları yapan onlar değilmiş gibi. (Adnan Oktar'ın Tempo TV röportajından, 28 Ocak 2009)*

MÜNAFIKLARIN AKILSIZLIKLARI

Münafıkların en belirgin özelliklerinin başında, tüm diğer inkarcılar gibi akılsız olmaları gelir. Bazıları görünürde zeki olabilirler, ama asla Kuran'ı anlamak ve yaşamak için gerekli olan akla sahip olamazlar. Bu nedenle olayları akılsızca tahlil ederler. Allah'ı ve müminleri de bu akıldan yoksun muhakemelerinin içinde değerlendirdikleri için gereği gibi takdir edemezler.

Münafıklar Allah'ın, yaptıklarını görmediğini sanmaktadırlar

Münafıkların, en büyük akılsızlığı, Allah'ı kendilerinin yaptıklarından habersiz sanmalarıdır. Hesaplarını yalnızca müminler üzerine kurarlar. Eğer müminleri ikna edebilirlerse, hiçbir sorun kalmayacağını, onları razı ederlerse hedeflerine ulaşacaklarını sanırlar. Oysa Allah, münafıkların yapmakta olduklarını bilir. Hiçbir hareketleri, hiçbir düşünceleri Allah'tan gizli kalmaz. Akıllarından geçen her düşünceyi, kalplerinde hissettiklerini ve bilinçaltlarını Allah sarıp kuşatmıştır. Bir ayette bu konu şöyle hatırlatılmaktadır:

> **... onlar sizinle karşılaştıklarında 'inandık' derler, kendi başlarına kaldıklarında ise, size olan kin ve öfkelerinden dolayı parmak uçlarını ısırırlar. De ki: 'Kin ve öfkenizle ölün'. Şüphesiz Allah, sinelerin özünde saklı duranı bilendir. (Al-i İmran Suresi, 119)**

Münafıklar, Allah'ın kendi durumlarını bildiğinden habersiz olarak, bir süre müminleri aldattıklarını zannedebilirler. Yaptıkları ikiyüzlülüğün bir süre için ortaya çıkmaması, onları cesaretlendirebilir. Kuran'da, münafıkların bu bozuk düşünce yapısı şöyle anlatılmaktadır:

> **'Gizli toplantıların fısıldaşmalarından' men edilip sonra men edildikleri şeye dönenleri; günah, düşmanlık ve Peygambere isyanı (aralarında) fısıldaşanları görmüyor musun? Onlar sana geldikleri zaman, seni Allah'ın selamladığı biçimde selamlıyorlar. Ve kendi kendilerine: "Söylediklerimiz dolayısıyla Allah bize azap etse ya." derler. Onlara cehennem yeter; oraya gireceklerdir. Artık o, ne kötü bir gidiş yeridir. (Mücadele Suresi, 8)**

Münafıkların "söylediklerimiz dolayısıyla Allah bize azap etse ya" sözü, ne kadar akılsız, ne kadar şuursuz olduklarını göstermektedir. Allah'ın dünyada onlara tanıdığı sürenin sonsuz olduğunu sanmakta, ikiyüzlülüklerini devam ettirebileceklerini düşünmektedirler. Oysa bu Allah'ın dilemesiyle mümkün değildir; Allah münafıkların durumlarını mutlaka ortaya çıkaracaktır. Allah Kuran'da bu gerçeği şu şekilde müminlere haber vermektedir:

> **Yoksa kalplerinde hastalık bulunanlar, Allah'ın kinlerini hiç (ortaya) çıkarmayacağını mı sandılar? Eğer Biz dilersek, sana onları elbette gösteririz, böylelikle onları simalarından tanırsın. Andolsun, sen onları, sözlerin söyleniş tarzından da tanırsın. Allah, amellerinizi bilir. Andolsun, Biz sizden çaba gösterenlerle sabredenleri bilinceye (belli edip ortaya çıkarıncaya) kadar, deneyeceğiz ve haberlerinizi sınayacağız (açıklayacağız). (Muhammed Suresi, 29-31)**

Münafıklar Allah'ın müminlere olan desteğinin bilincinde değildirler

Münafıklar, Allah'ın müminlere olan yardımının ve desteğinin de farkında değillerdir. Oysa müminler Allah'ın koruması altında olan kişilerdir. Allah Kuran'da Kendisine samimi iman eden kullarına en zor şartlarda dahi mutlaka bir çıkış yolu göstereceğini, onları mutlaka koruyup kollayacağını vadetmiştir.

... Kim Allah'tan korkup-sakınırsa, (Allah) ona bir çıkış yolu gösterir; ve onu hesaba katmadığı bir yönden rızıklandırır. Kim de Allah'a tevekkül ederse, O, ona yeter. Elbette Allah, Kendi emrini yerine getirip-gerçekleştirendir. Allah, her şey için bir ölçü kılmıştır. (Talak Suresi, 2-3)

Başka ayetlerde ise Yüce Rabbimiz samimi iman eden kullarına küfrün aleyhinde asla yol vermeyeceğini bildirmekte ve müminlere mutlaka yardım edeceğini müjdelemektedir:

Allah, kafirlere mü'minlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez. (Nisa Suresi, 141)

İman edenlere yardım etmek ise, Bizim üzerimizde bir haktır. (Rum Suresi, 47)

Münafıklar kimi zaman müminlerden daha zengin, daha yüksek makam-mevki ve şöhret sahibi olabilirler. Fiziksel olarak da daha gösterişli ve dikkat çekici bir görünüme sahip olabilirler. Nitekim Yüce Allah Kuran'da münafıkları tarif ederken **"Sen onları gördüğün zaman cüsseli yapıları beğenini kazanmaktadır."** (Münafikun Suresi, 63) diye bildirmektedir. Bu gibi nedenlerle de münafıklar müminlerden üstün olduklarını düşünürler. Ancak aynı ayetin hemen devamında Allah **"(Oysa) Sanki onlar (sütun gibi) dayandırılmış ahşap-kütük gibidirler"** diyerek aslında kendilerince üstünlük tasladıkları maddi özelliklerin ne kadar önemsiz ve onlar açısından boş ve değersiz olduğunu bizlere haber vermektedir.

Allah, münafıkların bu akılsızlıklarını ve müminlerin ne olursa olsun, Allah'ın yardımıyla küfre ve münafıklara mutlaka üstün geleceklerini Kuran'da şu şekilde haber vermektedir:

Derler ki, "Andolsun, Medine'ye bir dönecek olursak, gücü ve onuru çok olan, düşkün ve zayıf olanı elbette oradan sürüp-çıkaracaktır." Oysa izzet (güç, onur ve üstünlük) Allah'ın, O'nun Resûlü'nün ve müminlerindir. Ancak münafıklar bilmiyorlar. (Münafikun Suresi, 8)

ADNAN OKTAR: Münafıkların bir yönü de budur, kendilerini daha seçkin, daha üstün görürler yani maddi yönden, görünüş yönünden, her yönden. Ona göre insanlara değer verirler. *Mesela para nerdeyse oraya gider, yiyecek nerdeyse oraya gider Kuran buna işaret etmiştir. Müslümanların yanında kalmasının nedeni de bu. Mesela Müslümanın evinde buğday oluyor, buğdaya musallat olan kurt gibi. Böyle asalak mahluktur. Kendi buğdayı yedikten sonra acıkırsa, gider başka yerlerde aramaya başlar. Kurt gibi sürünerek gider aramaya başlar. Sorunları o olduğu için, münafıklar sadece menfaatlenecek yerleri ararlar. (Adnan Oktar, 3 Ağustos 2010, Çay TV)*

Münafıklar inkarcıların eziyetlerinden, Allah'ın azabından daha çok korkarlar

Daha önce de belirttiğimiz gibi münafıklar, mümin topluluğuyla birlikte oldukları süre boyunca, onlar gibi davranır, onların davranışlarını taklit ederler. Ancak müminler için zorlu bir imtihan zamanı geldiğinde -yani gerçekten inananları ortaya çıkaracak olan gerçek fedakarlık ve sadakat zamanlarında- münafıkların ikiyüzlülüğü ortaya çıkar. Bu, onların son derece korkak olmalarından ve ayetin ifadesiyle **"insanlardan Allah'tan korkar gibi, hatta daha şiddetli bir korkuyla korkmalarından"** kaynaklanır.

Ayetlerde Peygamberimiz (sav) dönemindeki münafıkların zorluk zamanlarında nasıl ahlaksızca bir tavır gösterdikleri şöyle haber verilmiştir:

Kendilerine; "Elinizi (savaştan) çekin, namazı kılın, zekatı verin" denenleri görmedin mi? Oysa savaş üzerlerine yazıldığında, onlardan bir grup, insanlardan Allah'tan korkar gibi- hatta daha da şiddetli bir korkuyla- korkuya kapılıyorlar ve: "Rabbimiz, ne diye savaşı

üzerimize yazdın, bizi yakın bir zamana ertelemeli değil miydin?" dediler. De ki: "Dünyanın metaı azdır, ahiret, ise muttakiler için daha hayırlıdır ve siz 'bir hurma çekirdeğindeki ip-ince bir iplik kadar' bile haksızlığa uğratılmayacaksınız." (Nisa Suresi, 77)

İnsanlardan öylesi vardır ki, "Allah'a iman ettik" der; fakat Allah uğruna eziyet gördüğü zaman, insanların (kendisine yönelttikleri işkence ve) fitnesini Allah'ın azabıymış gibi sayar; ama Rabbinden 'bir yardım ve zafer' gelirse, andolsun: "Biz gerçekten sizlerle birlikteydik" demektedirler. Oysa Allah, alemlerin sinelerinde olanı daha iyi bilen değil midir? (Ankebut Suresi, 10)

Münafıklar kendi aralarında da anlaşmazlık içindedirler

Müminlerin en önemli özelliklerinden biri, kendi aralarında yaşadıkları samimi sevgi, birlik ve beraberlik ruhudur. Münafıklar ise, kendi yandaşlarıyla aynı bozuk ve hastalıklı ahlak özelliklerini taşımalarına rağmen, kendi aralarında büyük bir çatışma ve ayrılık içindedirler. Münafıkların hepsi ikiyüzlüdür, samimiyetsizdir, yalancıdır, sinsidir, aşağılıktır, haysiyetsizdir, egoisttir, şizofren ruhludur. Ve kendi aralarında bir klan gibi hareket ederler. Oysa ki o sevgisiz, kaskatı ve hasta kalpleriyle müminlerden nasıl nefret ediyorlarsa, birbirlerinden de aynı şekilde nefret ederler. Birbirleriyle asla iyi geçinemezler. Çünkü müminler gibi ortak bir amacı yani Allah'ın rızasını kazanmayı hedef edinmiş değildirler. Tam tersine her biri müstaki olarak kendi çıkarlarının peşindedir ve doğal olarak da çıkarları birbiriyle çatışır. Kuran'da, münafıkların bu özelliğine şöyle dikkat çekilmektedir:

... Kendi aralarındaki çarpışmaları ise pek şiddetlidir. Sen onları birlik sanırsın, oysa kalpleri paramparçadır. Bu, şüphesiz onların akletmeyen bir kavim olmaları dolayısıyla böyledir. (Haşr Suresi, 14)

ADNAN OKTAR: Birbirlerinden çok şiddetli nefret eder münafıklar. Çok aşağılık görürler birbirlerini... Tabi, Kuran'da var. "... Oysa kalpleri paramparçadır..." (Haşr Suresi, 14) diyor Allah. Akıl almaz bir nefret var aralarında. Çünkü hepsi birbirinin aşağılık olduğunu biliyor, fakat bir çıkar grubu oluştuğu için çıkarından dolayı birbirine ses çıkarmıyor. *(Adnan Oktar, 31 Temmuz 2010, Kocaeli TV)*

Münafıklar akıllı olduklarını sanırlar

Münafıklar, müminleri aldatabildiklerini dolayısıyla kendilerinin de çok akıllı olduklarını sanırlar. Müminler gibi fedakarlık yapmadıkları, Allah'ın rızasını kazanacak bir hayat sürmedikleri için, kendilerince "kârlı" duruma geçtiklerini düşünürler.

Oysa münafıklar en büyük akılsızlığı yapmaktadırlar. Kendilerine, dini öğrenme, Allah'ın rızasını ve cennetini kazanma fırsatı verilmişken, Allah'ın müminlere vadettiği bütün nimetleri göz ardı ederek dünya hayatının yararsız ve geçici süsüne göz dikmişlerdir. Büyük bir kurtuluş yerine, küçük hesapları nedeniyle, büyük bir azabı, yani cehennem azabını hak etmişlerdir. Üstelik dünyada da büyük bir azap çekecek; sürekli vicdan azabı, kuşku, kuruntu içinde yaşayacaklardır.

Kuran'da, münafıkların kendilerini müminlerden akıllı sandıkları ama gerçek akılsızların kendileri olduğu bildirilmektedir:

Ve (yine) kendilerine: "İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin" denildiğinde: "Düşük akıllıların iman ettiği gibi mi iman edelim?" derler. Bilin ki, gerçekten asıl düşük-akıllılar kendileridir; ama bilmezler. (Bakara Suresi, 13)

ADNAN OKTAR: *Münafığı iyi kavramayanlar şaşırıyorlar. Mesela münafığın suratsızlığına şaşırıyorlar. Pis konuşmasına şaşırıyorlar, çirkefliğine şaşırıyorlar, saldırganlığına şaşırıyorlar. Hem Müslüman görünüp hem de çaktırmadan Müslümanları vurmasına şaşırıyorlar. Müslümanlara bir iyilik geldiğinde mesela seviniyor, Müslümanlara bir zorluk geldiğinde ızdırap duyuyor gibi yapıyor. Ama bir iyilik geldiğinde aslında acı çekiyor. Acısını gizler, sevincini de gizler münafık, kendince. Mesela bir kötülük dokundu değil mi Müslümana, bir zorluk dokundu mesela, ağlayabilir. Ama sahte olduğunu anlarsın konuşmasından, Yani o ferasetle, basiretle anlaşılır.*

Münafık çok şeytanidir, çok özel bir yöntem kullanır. Zekasıyla bir şeyler yapabildiğini düşündüğü için de kendine hayrandır münafık. Yani kendini -haşa- ilahlaştırır. Zekasının ulaşılmaz bir zeka olduğunu düşünür. Müslümandan nefret etmesinin nedeni de aklının çok üstün olduğuna inanması zaten. Mesela "ben muhbirlik yapıyorum, bilmiyorlar" diyor. "Casusluk yapıyorum, bilmiyorlar", "adilik yapıyorum, bilmiyorlar" ve "benimle baş edemiyorlar" diyor. Baş edememelerine seviniyor, halbuki Müslümanlar ona sabrediyor. Ahlaksızlığına sabrediyor; sabrettikçe sevap alıyorlar, makamları yükseliyor. O ahmağın da cehennemi genişliyor, daha da batıyor. *(Adnan Oktar, 22 Ocak 2016, A9 TV röportajından)*

MÜNAFIKLARIN FİTNE ÇIKARMA YÖNTEMLERİ

Münafıkların en belirgin özelliklerinden biri, müminler arasında "fitne" çıkarmaya çalışmalarıdır. Fitne; müminlerin birliğini, Allah'a, Peygamber (sav)'e ve Kuran'a olan sadakatlerini bozmaya yönelik her türlü saptırıcı konuşma ve tavrı ifade eder. Münafıklar, kendileri sapkın bir yolda oldukları için müminleri de saptırmak isterler. Bunu yapabilmek içinse, özellikle zorluk ve sıkıntı gibi görünen ortamları fırsat bilirler. Oysa bu hedeflerine hiçbir zaman ulaşamazlar. Allah'ın bir kanunu olarak, Allah münafıklara müminlerin aleyhine asla yol vermez.

Münafıklar, Müslüman kimliği altında kendini sezdirmeden adeta şeytana hizmet vermektedirler. Nasıl ki şeytanın asıl amacı iman edenleri saptırarak kendi peşinden sürüklemekse, münafık da aynı düşünceyle Müslümanların arasında fitne yayarak, onların doğru yoldan yüz çevirmeleri için çalışır.

Münafıklar çevrelerindekilere vesvese vermek isterler

Müminlerin bulunduğu ortamlarda her zaman neşe, şevk ve canlılık hakimdir. Kendi aralarındaki konuşmaları da her zaman olumlu, tevekküllü, olayların hayır yönlerini hatırlatan ve Allah'ın vadettikleri ile müjdeleşen bir üsluptadır. Ayrıca müminlerin konuşmalarında en çok dikkati çeken noktalardan biri de, her an kaderin şuurunda bir üslupla konuşmalarıdır. Örneğin bir tehlikeyi, olumsuzluğu açıklarken dahi samimi olarak bu olayın kaderde olduğunu, onda bir hayır olduğunu o cümlenin bütünlüğü içinde mutlaka vurgularlar.

Fakat münafıklar kalplerindeki hastalığı konuşmalarında da gizleyemezler ve olayları olumsuz, kaderi unutmuş bir şekilde, adeta "felaket habercisi" üslubuyla anlatırlar. Dıştan aksilik gibi görünen en ufak bir olayı dahi, kasten tamamen müminlerin aleyhinde bir durum varmış gibi lanse ederek, "keşke şunu yapmasaydınız", "tüh kaybettik", "vah yazık oldu" tarzında bir üslupla anlatırlar. Buradaki amaçları, imanı ve aklı zayıf kişilerin kalbinde vesvese, şüphe, korku ve tedirginlik uyandırmaktır. Allah müminleri bu tehlikeye karşı uyarmış ve vesveseci insanların şerrinden Kuran'da şöyle söz etmiştir:

> **De ki: İnsanların Rabbine sığınırım. İnsanların malikine, insanların (gerçek) ilahına; 'sinsice, kalplere vesvese ve şüphe düşürüp duran' vesvesecinin şerrinden. Ki o, insanların göğüslerine vesvese verir (içlerine kuşku, kuruntu fısıldar); gerek cinlerden, gerekse insanlardan (olan her hannas'tan Allah'a sığınırım). (Nas Suresi, 1-6)**

İşte münafıklar bu tür sıkıntı verme, şevk kırma, moral bozma, ümitsizliğe sürükleme, şüpheye düşürme gibi niyetlerle Allah'ın kaderde hayırla yarattığı olayları bir kötülükten veya felaketten bahsediyormuş gibi aktarırlar. Kullandıkları bu felaket üslubu onların hem Allah'ın gücünü takdir edemediklerinin hem de ruhlarındaki şeytaniliğin bir göstergesidir.

Halbuki her insanın her anı, en ince detayına kadar bir kader dahilinde gelişmektedir ve her olay Allah'ın kontrolü altında, O'nun izniyle gerçekleşmektedir.

Münafıklar zorluk anlarında fitne çıkarırlar

Münafıklar sinsi karakterlerini zorluk anlarında gösterirler. Diğer münafıklarla gizli faaliyetler yapar, takva gördükleri kişileri etkisiz hale getirmeye, onların başarılarını engellemeye, doğru yoldan uzaklaştırmaya yönelik sistemli bir mücadele verirler. Fakat münafıklar tüm eylemlerinin, konuşma ve davranışlarının kaderde tek tek belirlenmiş olduğunu, Allah'ın tüm yaptıklarına şahit olduğunu

unutmuşlardır. Rabbimiz **"Allah kafirlere mü'minlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez."** (Nisa Suresi, 141) ayetiyle, münafıkların çabasının boşa çıkacağına dikkat çekmektedir. Bir başka ayette ise Allah müminlerin daima üstün geleceğini şöyle vurgulamaktadır:

> **Kim Allah'ı, Resulü'nü ve iman edenleri dost (veli) edinirse, hiç şüphe yok, galip gelecek olanlar, Allah'ın taraftarlarıdır. (Maide Suresi, 56)**

Münafık özellikle zorluk zamanlarında, kendince güçsüz olduğunu zannettiği müminleri sadakatsizliğe, hainliğe, umutsuzluğa, şevksizliğe sürüklemek ister. Bunun için de sinsi bir üslup kullanarak, gizliden gizliye çevresindeki kişilerin imanını zedelemeye ve onları şüpheye düşürecek sözlerle kendine yandaş edinmeye çalışır. Bunun için kullandığı yöntemlerden biri müminlere iftira atmaktır.

Kuran'da münafıkların**, "... Allah ve Resulü, bize boş bir aldanıştan başka bir şey vadetmedi."** (Azhab Suresi, 12) ya da **"... bunları (Müslümanları) dinleri aldattı..."** (Enfal Suresi, 49) gibi ifadelerle iman edenlere vesvese vermeye çalışacakları haber verilmiştir. Münafıklar, büyük bir akılsızlıkla müminlerin fark etmediği gerçekleri kendilerinin fark ettiği zannına kapılırlar.

Bunun bir örneğini Kuran'da bildirilen Samiri isimli önde gelen münafığın **"... Ben onların görmediklerini gördüm..."** (Taha Suresi, 96) sözüyle, Hz. Musa (as)'ın kavmini saptırmaya çalışmasında görebiliriz.

Münafıkların zorluk anlarında fitne çıkarmalarının bir nedeni de, bu anlarda daha rahat hareket ortamı bulmalarıdır. Samiri, "fitne"yi ancak Hz. Musa (as)'ın olmadığı ve kavminin de yönlendirilmeye müsait hale geldiği bir ortamda çıkarabilmiştir. Doğru yoldan sapan kavmin, **"... Musa bize geri gelinceye kadar ona (buzağıya) karşı bel büküp önünde eğilmekten kesinlikle ayrılmayacağız"** (Taha Suresi, 91) demeleri, münafıkların bozgunculuk çıkartmak için, karmaşa ve zorluk ortamlarını kolladıklarının önemli bir delilidir.

Hz. Muhammed (sav) dönemindeki münafıkların da, Peygamberimiz (sav) ve yanındaki müminlerin güçlü oldukları sürece fitne çıkaramamış olmaları dikkat çekicidir. Kuran'da, münafıkların Peygamberimiz (sav) döneminde müminler arasında ayrılık çıkarmak için savaş ortamındaki karışıklığı kullandıkları şöyle tarif edilmektedir:

> **İşte orada, iman edenler, sınanmış ve şiddetli bir sarsıntıyla sarsıntıya uğratılmışlardı. Hani, münafık olanlar ve kalplerinde hastalık bulunanlar: 'Allah ve Resulü, bize boş bir aldanıştan başka bir şey vadetmedi' diyorlardı. (Ahzab Suresi, 11-12)**

Münafıkların bu ifadeleri onların dine olan sapkın bakış açılarını yansıtır. Çünkü mümin topluluğunun arasına katılırken onlar gibi davranmakta birtakım dünyevi çıkarlar ummuşlardır. Fakat karşılaştıkları her zorluk onlar için büyük bir sıkıntıya dönüşmüş ve emeklerinin boşa gittiğini düşünmüşlerdir. İşte bu yüzden kendi korkularına müminleri de ortak etmeye çalışmışlardır. Buna karşılık müminlerin göstereceği tavır ise Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

> **Müminler (düşman) birliklerini gördükleri zaman ise dediler ki: "Bu, Allah'ın ve Resûlü'nün bize vadettiği şeydir; Allah ve Resûlü doğru söylemiştir." Ve (bu,) yalnızca onların imanlarını ve teslimiyetlerini artırdı. Müminlerden öyle erkek-adamlar vardır ki- Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi beklemektedir. Onlar hiçbir değiştirme ile (sözlerini) değiştirmediler. Çünkü Allah, (sözüne bağlı kalıp doğru olan) sâdıkları sadakatlerinden dolayı mükafatlandıracak, münafıkları da dilerse azaplandıracak veya tevbe (nasib edip tevbe)lerini kabul edecektir. Şüphesiz Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. (Ahzab Suresi, 22-24)**

Münafıklar Allah adına mücadeleden bahane bularak kaçarlar

Münafıklar, zorluk ve sıkıntı anlarında, müminleri terk etmeye ve kendi çıkarlarını kurtarmaya çalışırlar. Ancak, bunu da her zamanki ikiyüzlülüklerini sürdürerek, yani kendi akıllarınca kendilerini haklı göstermeye çalışarak yaparlar. "Biz çıkarlarımız zedelenir diye korkuyoruz, Allah'a tevekkül edemiyoruz" demezler. Bunun yerine bazı akılsız bahaneler öne sürerler. Kuran'da, Peygamberimiz (sav) döneminde yaşamış olan münafıkların öne sürdükleri bahanelerin bazıları şöyle haber verilir:

> **İki topluluğun karşı karşıya geldiği gün, size isabet eden ancak Allah'ın izniyle idi. (Bu, Allah'ın) müminleri ayırdetmesi; Münafıklık yapanları da belirtmesi içindi. Onlara: "Gelin, Allah'ın yolunda savaşın ya da savunma yapın" denildiğinde, "Biz savaşmayı bilseydik elbette sizi izlerdik" dediler. O gün onlar, imandan çok küfre daha yakındılar. Kalplerinde olmayanı ağızlarıyla söylüyorlardı. Allah, onların gizli tuttuklarını daha iyi bilir. (Al-i İmran Suresi, 166-167)**
>
> **Bedevilerden (savaştan) geride bırakılanlar, sana diyecekler ki: "Bizi mallarımız ve ailelerimiz meşgul etti. Bundan dolayı bizim için mağfiret dile." Onlar, kalplerinde olmayan şeyi dilleriyle söylüyorlar. De ki: "Şimdi Allah, size bir zarar isteyecek ya da bir yarar dileyecek olsa, sizin için Allah'a karşı kim herhangi bir şeyle güç yetirebilir? Hayır, Allah yaptıklarınızı haber alandır." (Fetih Suresi, 11)**
>
> **Onlardan bir topluluk da: "Gerçekten evlerimiz açıktır" diye Peygamberden izin istiyordu; oysa onlar(ın evleri) açık değildi. Onlar yalnızca kaçmak istiyorlardı. (Ahzab Suresi, 13)**

Görüldüğü gibi, münafıkların öne sürdükleri bahaneler, "savaşmayı bilmiyoruz", "evlerimizi ve ailelerimizi korumak zorundayız" gibi son derece geçersiz ve akılsızca gerekçelerdir. Fakat Allah bu kimselerin durumlarını **"... kalplerinde olmayanı ağızlarıyla söylüyorlardı..."** (Al-i İmran Suresi, 167) şeklinde haber vermektedir. Üstelik bu yalanlarını söylerken de Allah'ın adına yemin ederek bunu yaparlar. Bunu haber veren ayette şöyle buyrulmaktadır:

> **Eğer güç yetirseydik muhakkak seninle birlikte (savaşa) çıkardık" diye sana Allah adına yemin edecekler... (Tevbe Suresi, 42)**

Münafıkların bu yalanlarından bahseden bir başka ayet ise şöyledir:

> **... kalbindekine rağmen Allah'ı şahid getirir; oysa o azılı bir düşmandır. (Bakara Suresi, 204)**

Münafıklar tarih boyunca hep aynı yalanlarla ortaya çıkmışlardır. Peygamberimiz (sav) döneminde savunma amaçlı yapılan savaşlardan geri kalmaya çalışan münafıkların ana karakteri, günümüzde de Allah yolunda yürütülen ilmi, bilimsel mücadeleden, tebliğ faaliyetlerinden yine sinsi bahanelerle kaçmalarıyla kendini göstermektedir. Münafıklar bir menfaat elde edemeyeceklerini anladıkları anda müminleri hemen yarı yolda bırakırlar. Bir vefa, dostluk, sadakat bağları olmadığı için müminlerin zor durumda kalmış olmaları, yardıma ihtiyaç duyuyor olmaları onları hiç mi hiç ilgilendirmez. Hatta kasıtlı olarak Müslümanlara kendilerince zarar dokunması için bu tarz bir hainliğe başvururlar. Dolayısıyla münafıklar mücadeleden kaçmak için öne sürdükleri yalanlarını ne kadar makul bir zemine oturtmaya çalışsalar da, Allah samimiyetsizliklerinin delili olarak bu yönlerini pek çok ayetle bizlere önceden bildirmiştir. Bu bahanelerin tümünün temel sebebi ise imanlarındaki zayıflık ve kalplerindeki hastalıktır. Çünkü Allah' a ve ahiret gününe kesin bir bilgiyle iman eden bir Müslüman için, Allah yolunda yapılan her türlü ilmi faaliyette geride kalanlardan olmak gibi bir ihtimal söz konusu değildir. Hatta müminler imanlarının verdiği şevk ve heyecanla her türlü zorluğa talip olurlar. Allah'tan başka hiç kimseden, hiçbir tehlikeden korkmadan sadece Allah için yaşarlar.

> **De ki: "Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, dirimim ve ölümüm alemlerin Rabbi olan Allah'ındır." (Enam Suresi, 162)**

Münafıklar müminler arasında yalan haber yayarlar

Münafıkların bir başka fitne çıkarma şekli de, müminler arasında asılsız haberler yayma özellikleridir. Münafıklar zahiren müminler aleyhinde gibi görünen herhangi bir gelişmeyi, daha da abartarak ve bir "felaket haberi" niteliğine sokarak müminler arasında yayarlar. Bununla, mümin topluluğu arasında endişe ve huzursuzluk oluşturmak isterler. Kuran'da münafıkların bu çirkin davranışlarından şöyle bahsedilmektedir:

> **Kendilerine güven veya korku haberi geldiğinde, onu yaygınlaştırırlar. Oysa bunu Peygambere ve kendilerinden olan emir sahiplerine götürmüş olsalardı, onlardan 'sonuç-çıkarabilenler,' onu bilirlerdi. Allah'ın üzerinizdeki fazlı ve rahmeti olmasaydı, azınız hariç herhalde şeytana uymuştunuz. (Nisa Suresi, 83)**

Kuran'da bu tür bir tavrın karşılığı ve müminlerin bu kimselerin yalanlarına, iftiralarına nasıl cevap vermeleri gerektiği de, Peygamberimiz (sav) döneminde yaşanmış bir olay aktarılırken şöyle tarif edilir:

> **Doğrusu, uydurulmuş bir yalanla (zina iftirasıyla) gelenler, sizin içinizden birlikte davranan bir topluluktur; siz onu kendiniz için bir şer saymayın, aksine o sizin için bir hayırdır. Onlardan her bir kişiye kazandığı günahtan (bir ceza) vardır. Onlardan (iftiranın) büyüğünü yüklenene ise büyük bir azap vardır. Onu işittiğiniz zaman, erkek müminler ile kadın mü'minlerin kendi nefisleri adına hayırlı bir zanda bulunup: "Bu, açıkca uydurulmuş iftira bir sözdür" demeleri gerekmez miydi? (Nur Suresi, 11-12)**

Bir başka ayette ise Müslümanların, güvendikleri kardeşleri olan samimi müminler dışında birinden gelen bir haberi, bilgiyi etraflıca araştırıp o bilginin doğruluğunu teyit etmeden dikkate almamaları bildirilir. Bu, samimiyetsiz, artniyetli, hain ruhlu, münafık tıynetli insanların müminleri kasten yanlış bilgilendirmeleri sonucu oluşabilecek tehlikelere karşı Allah'ın müminlere öğrettiği çok önemli bir tedbirdir:

> **Ey iman edenler, eğer bir fasık, size bir haber getirirse, onu 'etraflıca araştırın'. Yoksa cehalet sonucu, bir kavme kötülükte bulunursunuz da, sonra işlediklerinize pişman olursunuz. (Hucurat Suresi, 6)**

Münafıklar iyilik adı altında bozgunculuk yaparlar

Münafıklar, her konuda olduğu gibi, fitne çıkarırken de ikiyüzlü davranırlar. Yaptıkları kötülükleri, iyi niyetli olarak yaptıklarını iddia ederler. Gerçekte münafıkların ortaya bir haber yaymaktaki amaçlarında fitne çıkarmak, çevrelerindeki kişileri şüpheye düşürmek, onların şevklerini kırmak gibi pek çok kötü niyet söz konusudur. Ancak kendilerine neden böyle yapıldığı sorulacak olursa iyi niyetle yaptıklarını söyleyeceklerdir. Hatta seslerini yumuşatarak, yüzlerine son derece mülayim bir anlam vererek, Allah adına yalan yere yemin ederek doğru söylediklerine müminleri inandırmaya çalışacaklardır. Fakat Allah Kuran'da münafıkların bu tavrının samimiyetsizliğine şöyle dikkat çekmektedir:

> **Kendilerine: "Yeryüzünde fesat çıkarmayın" denildiğinde: "Biz sadece ıslah edicileriz" derler. Bilin ki; gerçekten, asıl fesatçılar bunlardır, ama şuurunda değildirler. (Bakara Suresi, 11-12)**

Bu yalanlarının haber verildiği bir başka ayet ise şöyledir:

> **Zarar vermek, inkârı (pekiştirmek), müminlerin arasını ayırmak ve daha önce Allah'a ve elçisine karşı savaşanı gözlemek için mescid edinenler ve: "Biz iyilikten başka bir şey istemedik" diye yemin edenler (var ya,) Allah onların şüphesiz yalancı olduklarına şahidlik etmektedir. (Tevbe Suresi, 107)**

MÜNAFIKLARIN MÜMİNLERE KARŞI GİRİŞTİKLERİ HAİN EYLEMLER

Münafıklar, daha önce de sözünü ettiğimiz gibi, bir zorluk ve sıkıntı anında hemen fitne, kargaşa ve bozgunculuk çıkarmaya çalışırlar. Ancak münafık topluluğunun, müminler aleyhindeki faaliyeti bununla sınırlı kalmaz. Münafıklar, asıl, müminlerden ayrıldıktan sonra düşmanca tavırlarına ve fitne çıkarma çabalarına hız katarlar. Kuran'da, Allah münafıkların bu karakterini **"... Fitneye her geri çağrılışlarında içine başaşağı (balıklama) dalarlar..."** (Nisa Suresi, 91) ayetiyle haber verir.

Münafıkların bu yöndeki en belirgin tavrı, müminlerden ayrıldıktan sonra da kendi aralarındaki birlikteliği sürdürmeleridir. İlginç olan ise fitne çıkarıp müminlerden ayrıldıktan sonra da Müslüman görüntüsünü korumaya çalışmaları, ikiyüzlülüklerini sürdürmeleridir.

Bunun en önemli nedeni, daha önce de söylediğimiz gibi, münafığın, münafıklığını kabul etmemesidir. Hiçbir münafık, "ben, Allah'ın rızasını arayan müminler arasında fitne çıkardım, çıkarlarım nedeniyle müminlere ters düştüm, çünkü ben ikiyüzlü bir sahtekarım, aslında iman etmiyorum" şeklinde samimi konuşmalar yapmaz. Bu nedenle, samimi müminlerle birlikte olmasa da, kendisi gibi münafık ruhlu insanlardan bir grup kurar ve Müslüman görüntüsünü devam ettirir. Ama aslında ruhen ve bedenen tam manasıyla inkar sistemini yaşamaktadır.

Kuran'da Peygamberimiz (sav) dönemindeki münafıkların müminlerin mescidinden ayrı bir mescid kurdukları anlatılır. Tarihi bilgiler bu mescidin isminin "Dırar Mescidi" olduğunu bize bildirir. Münafıkların, Peygamberimiz (sav) ve yanındaki müminlerin mescidi varken, gidip kendilerine ayrı bir bir "mescid" kurmaları elbette çok dikkat çekicidir. Bu şekilde, Peygamberimiz (sav)'e ve diğer Müslümanlara açıkça düşman oldukları halde sözde Müslüman görünümü altında Müslümanlardan yanaymış gibi görünmeye çalışmışlardır. Allah'ın Peygamberimiz (sav) ve müminler üzerindeki korumasından bihaber olan münafıklar güya bu şekilde Müslümanlara tuzak kurup onları etkisiz hale getirebileceklerini sanmışlardır. Allah Kuran'da münafıkların kurduğu Dırar mescidi ile Peygamberimiz (sav)'in "takva üzerine" kurduğu mescid arasındaki büyük farkı şöyle bildirmektedir:

> **"Zarar vermek, inkârı (pekiştirmek), müminlerin arasını ayırmak ve daha önce Allah'a ve elçisine karşı savaşanı gözlemek için mescid edinenler ve: "Biz iyilikten başka bir şey istemedik" diye yemin edenler (var ya,) Allah onların şüphesiz yalancı olduklarına şahidlik etmektedir. Sen bunun (böyle bir mescidin) içinde hiçbir zaman durma. Daha ilk gününden takva temeli üzerine kurulan mescid, senin bunda (namaza ve diğer işlere) durmana daha uygundur. Onda, arınmayı içten-arzulayan adamlar vardır. Allah arınanları sever. Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez. Onların kalpleri parçalanmadıkça, kurdukları bina kalplerinde bir şüphe olarak sürüp-gidecektir. Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe Suresi, 107-110)**

Ayetlerde de belirtildiği gibi, münafıkların kurduğu mescidin amacı, müminlere zarar vermek ve müminlere karşı çıkanlarla kahpece işbirliği yapmaktır. Her ne kadar bu mescidi kuran münafıklar, sahtekarlıklarının ve ikiyüzlülüklerinin şeytani bir gereği olarak **"biz iyilikten başka bir şey istemedik"** diye yalan söyleseler de, gerçek amaçları düşmanlık yapmak, Peygamberimiz (sav)'i şehit edebilmek, Müslümanlar arasında kargaşa ve fitne çıkarmaktır. Müslümanlarla münafıkların mescidini birbirinden ayıran en önemli fark ise, müminlerinkinin "takva", yani "Allah korkusu ve Allah rızası" üzerine kurulmuş

olmasıdır. Müminlere düşmanlık amacıyla kurulan münafıkların mescidi ise, ayette haber verildiği gibi, cehenneme yuvarlanacak bir yarın kenarındadır.

Münafıklar müminlerden intikam almak isterler

Önceki sayfalarda, münafıkların aralarında müminlerinki gibi bir sevgi ve saygı bağı olmadığını, tam tersine ayetin ifadesiyle, **"kalplerinin paramparça"** olduğuna değinmiştik. Durum böyleyken, münafıkları birarada tutan özellik, müminlere duydukları nefret ve intikam alma hevesleridir.

Müminlerden intikam almak isterler, çünkü onların içinde bulundukları süre boyunca, müminlerden bir çıkar elde edemezler. Buna karşılık içleri yanarak da olsa kendilerini mümin gibi göstermek adına onlara güzel söz söylemeleri gerekir, fedakarlık yapmaları gerekir. İslam ahlakının yayılması onları hiç ilgilendirmediği halde, kimi zaman taktik olarak da olsa mecburen İslam ve Kuran adına faaliyette bulunmaları gerekir. Hayatta en istemeyecekleri şey olmasına rağmen, müminlerin arasında bulundukları sürece aslında müminlerin başarısına katkıda bulunmak zorunda kalabilirler. Onlar Müslümanlardan bir menfaat elde edemezler ama Müslümanlar Allah'ın nasip ettiği akıl ve ferasetleriyle aynı Hz. Süleyman (as)'ın şeytanları kendisine hizmet ettirmesi gibi, münafıklardan Allah yolunda azami ölçüde istifade ederler. Hatta yeri geldiğinde müminler Allah rızası için onlara hatalarını söyler, münafıkane eylemlerinin yanlışlığını Kuran ayetleriyle onlara tarif eder, yaptıklarından vazgeçmezlerse cehennemle karşılık bulabileceklerini hatırlatırlar. Ancak münafıklar ruhlarında muhafaza ettikleri delice bir büyüklenme hissi nedeniyle, müminlerin göstermiş olduğu güzel ahlakı takdir edemez ve onlara karşı müthiş bir kin ve düşmanlık beslerler

Tevbe Suresi'nin 74. ayetinde Allah, **"... oysa intikama kalkışmalarının, kendilerini Allah'ın ve elçisinin bol ihsanından zengin kılmasından başka (bir nedeni) yoktu..."** ifadesiyle münafıkların müminlerden intikam almak istediklerine dikkat çekmektedir. Ama kuşkusuz münafıkların bu çabası boşa çıkmaya mahkumdur; Allah münafıkların bütün tuzaklarını başlarına geçirecek ve onları hem dünyada hem de ahirette "hor ve aşağılık" kılıcaktır.

MÜNAFIKLARIN SALDIRISI İMAN EDENLERİN DEĞERİNİ YÜKSELTİR

ADNAN OKTAR: *Münafık müminlerden ayrılsa da bağlantıyı kesmez.* ***Onun için mesela Hz. Mehdi (as) cemaatini de, münafıklar çok dikkatli izlerler, pür dikkat izlerler. Peygamberimiz (sav)'in cemaatini de pür dikkat izlemişlerdir.*** *Bana ne deyip gitmez münafık. Bak,* ***"uzaktan haberlerinizi izlerler"*** *diyor Allah ayette. Yani ömrünün sonuna kadar takip eder münafık.* ***"Ve size bir hayır dokunduğunda onların fenalarına gider"*** *diyor, ızdırap olur. Mesela "gençlik, zindelik, sağlık, sıhhat, kudret, mal, mülk falan, onları çökertir" diyor, Allah onlara bir azap olarak onu yaratmıştır.* ***Müminlere nimet verdikçe münafıklar çöker****. "Ama size bir saldırı yapıldığında onların hoşuna gider" diyor. Halbuki ahmak, anlamadığından oluyor kendi kafasınca. Halbuki* ***saldırı yapıldığında manevi makamı yükseliyor zaten Müslümanın, değeri yükseliyor. Çünkü Müslüman zaten ahiret için burada, Allah rızası için burada. Saldırı yapıldığında zaten yükselir Müslüman****. Saldırı yapılmadığında, Müslümanın manevi makamı yükselmiyor. Yani yükselir de belli bir derecede kalır.* ***Saldırının çok büyüktür yükseltme gücü. Onun için mesela Hz. Mehdi (as) cemaatine de sık sık saldırılar oluyor****. (Adnan Oktar, 3 Ağustos 2010, Çay TV)*

Münafıklar müminlere karşı inkarcılarla işbirliği yaparlar

Münafıkların müminlere kendilerince zarar vermek için başvurdukları yöntemlerden biri de inkarcılarla işbirliği yapmaktır. Kuran'da münafıkların inkarcılara güvenmelerine ve onları dost edinmelerine şöyle dikkat çekilmektedir:

> **Münafıklara müjde ver: Onlar için gerçekten acıklı bir azap vardır. Onlar, müminleri bırakıp kafirleri dostlar (veliler) edinirler. 'Kuvvet ve onuru (izzeti)' onların yanında mı arıyorlar? Şüphesiz, 'bütün kuvvet ve onur,' Allah'ındır. (Nisa Suresi, 138-139)**

Peygamberimiz (sav) döneminde de münafıklar bu özelliklerini göstermişlerdir. Müminlere saldıran inkarcılara destek olmuşlar, onlara müminler aleyhinde istihbarat sağlamış, onları müminlere saldırmaya teşvik etmişlerdir. Allah Kuran'da münafıkların bu haince eylemlerini bizlere şu şekilde haber vermektedir:

> **Münafıklık edenleri görmüyor musun ki, Kitap Ehlinden inkâr eden kardeşlerine derler ki: "Andolsun, eğer siz (yurtlarınızdan) çıkarılacak olursanız, mutlaka biz de sizinle birlikte çıkarız ve size karşı olan hiç kimseye, hiçbir zaman itaat etmeyiz. "Eğer size karşı savaşılırsa elbette size yardım ederiz." Oysa Allah, şahidlik etmektedir ki onlar, gerçekten yalancıdırlar.**
>
> **Andolsun, (yurtlarından) çıkarılacak olurlarsa onlarla birlikte çıkmazlar. Onlara karşı savaşılırsa da, kendilerine yardımda bulunmazlar; yardım etseler bile (arkalarına) dönüp-kaçarlar. Sonra kendilerine yardım edilmez." (Haşr Suresi, 11-12)**

Münafıkların inkarcılara müminler aleyhinde istihbarat sağladıklarına bir başka ayette ise şöyle dikkat çekilmektedir:

> **... Onlar, yalana kulak tutanlar, sana gelmeyen diğer topluluk adına kulak tutanlar (haber toplayanlar)dır. Onlar, kelimeleri yerlerine konulduktan sonra saptırırlar, "Size bu verilirse onu alın, o verilmezse ondan kaçının" derler. Allah, kimin fitne(ye düşme)sini isterse, artık onun için sen Allah'tan hiçbir şeye malik olamazsın. İşte onlar, Allah'ın kalplerini arıtmak istemedikleridir. Dünyada onlar için bir aşağılanma, ahirette onlar için büyük bir azap vardır." (Maide Suresi, 41)**

Münafıklar, küfre sağladıkları şeytani destek sonucu inkarcıların müminlere galip geleceğini, böylece kendi intikamlarının da alınmış olacağını kendi zayıf akıllarınca umuyor olabilirler. Oysa münafıklar bu noktada büyük bir yanılgıya düşmektedirler. Çünkü ayetlerde bildirildiği gibi, "bütün kuvvet ve onur Allah'ındır" ve Allah müminlerin destekçisidir. Münafıkların ve inkarcıların müminlere karşı girişeceği saldırı ve tuzaklar Allah'ın yardımıyla müminlere kesinlikle zarar veremez.

Münafıklar müminleri karalamaya çalışırlar

Peygamberimiz (sav) zamanında, münafıkların müminler aleyhine giriştikleri saldırıların en önemlilerinden biri, müminler hakkında uydurdukları iftira ve karalamalar olmuştur. Münafıklar, müminleri karaladıkça kendilerini temize çıkaracaklarını sanmış, müminler hakkında attıkları iftiralarla, onlardan ayrılmalarını ve onlara düşmanlık beslemelerini meşru bir zemine oturtmaya çalışmışlardır.

Müminlerin hakkında ürettikleri iftiraları inkarcılara anlatarak müminlerin itibarını düşürebileceklerini sanmışlardır.

Kuran'da münafıkların bu ahlaksızlığına da dikkat çekilmiştir. Peygamberimiz (sav)'in eşi hakkında uydurdukları iftiranın yanısıra, **"... dillerini kötülükle size uzatırlar..."** (Mümtehine Suresi, 2) ayetiyle de, münafıkların müminlere iftira yoluyla saldırdıkları Kuran'da haber verilmiştir.

Kuran'da bunun dışında, münafıkların müminlerle kendilerince alay etmeye çalıştıkları, ancak bu yaptıkları kötülüğün asıl kendilerine isabet edeceği de bildirilmiştir:

"Sadakalar konusunda, müminlerden ek bağışlarda bulunanlarla emeklerinden (cehdlerinden) başkasını bulamayanları yadırgayarak bunlarla alay edenler; Allah (asıl) onları alay konusu kılmıştır ve onlar için acı bir azap vardır." (Tevbe Suresi, 79)

Andolsun, senden önceki elçiler de alaya alındı da alaya aldıkları şey, onlardan maskaralık yapanları çepeçevre kuşattı. (En'am Suresi, 10)

Münafıklar müminleri kendi saflarına çekmeye çalışırlar

Münafıklar müminlere karşı giriştikleri iftira, inkarcılarla işbirliği gibi faaliyetlerinin yanı sıra, bir de mümin topluluğu içinden aklı-imanı zayıf, kalbinde hastalık olan ya da kalbi İslam'a daha yeni ısındırılan kişileri de sinsice yöntemlerle kendilerine yandaş edinmeye çalışırlar.

Özellikle de kuruntu ve vesveseye kolayca kapılacağını düşündükleri kişilere yanaşmaya, onları fitneye düşürmeye çaba harcarlar. Mümin topluluğunun küfürden yana zorluklarla, iftiralarla, baskıyla karşılaştığı imtihan dönemlerinde münafıklar bu sinsi faaliyetlerini daha da hızlandırmışlardır. Allah münafıkların bu şeytanca eylemini Kuran'da, **"Gerçekten Allah, içinizden alıkoyanları (münafıkları) ve kardeşlerine: 'Bize gelin' diyenleri bilir. Bunlar, pek azı dışında zorlu-savaşlara gelmezler"** (Ahzab Suresi, 18) ayetiyle haber vermektedir.

MÜNAFIKLAR, MÜSLÜMANLARIN ALLAH'A DAHA DA YAKINLAŞMASINA VESİLE OLURLAR

ADNAN OKTAR: *Münafıklar cehennemden buraya Müslümanların eğitilmesi için bir denek hayvanı gibi özel olarak getirilirler. Müslümanlar onların üzerinde ders yaparlar, onlarla eğitilirler.* ***Münafıklar Müslümanların Allah'a yaklaşmasına vesile olur. Allah onlarla Müslümanları Kendine yaklaştırır. Biz, münafıklara baktıkça imanın değerini, aklın değerini daha çok anlarız; Allah'a daha çok yaklaşırız.*** *Onlarla olan fikri mücadelemizde sevap kazanırız ve Allah'ın rızasını kazanmış oluruz.* ***Aşkla sevdiğimiz Allah'a daha fazla sevgi duymamıza vesile olur bu varlıklar.*** *Mesela Peygamber Efendimiz (sav) zamanında da sahabelerin ve Peygamberimiz (sav)'in teyakkuzda olmasına vesile olmuştur.* ***Sahabeleri çok diri tutmuştur münafıklar. Münafıkların kamçılayıcı özelliği vardır, küfrün de vardır ama münafıkların daha şiddetlidir kamçılama özellikleri. İslam'a, Kuran'a, Allah'a karşı muhabbette de, Allah yolunda çaba azminde de münafıkların ahlaksızlığını gören müminler daha heyecanla, daha şevkle İslam'a ve Kuran'a hizmet ederler.*** *(Adnan Oktar'ın Kaçkar TV röportajı, 12 Mart 2009)*

ADNAN OKTAR: *Peygamber Efendimiz (sav)'e muazzam eziyet ettiler zamanında bu münafıklar. Ahir zamanda da Mehdi (as)'ın karşısına dikilecekler.* ***Özel yaratılırlar, makamı yükseltmek için. Mehdi (as)'ın makamını yükseltmek için, Resulullah (sav)'in makamını yükseltmek içindir, özel.*** *Münafık olmasa insanın makamı pek yükselmez.* ***Münafık Müslüman'ı yükselten bir güç, Allah'a yaklaştıran bir güçtür.*** *(Adnan Oktar, A9TV röportajı, 10 Şubat 2010)*

ADNAN OKTAR: Münafıklar her dönemde olur; bir mikroptur, cemiyet mikrobudur bunlar. Aşağılık mahluklardır. *Resulullah (sav) zamanında da olmuştur, Hz. Musa (as) devrinde de olmuştur, daha önceki dönemlerde de olmuştur. Fakat bu, Müslümanların değerini artırır.* ***O müminin bir onuru olacaktır, güzelliği olacaktır. Yani kömürle elmasın kıyaslanması gibi olacaktır. O aşağılık mahlukların ahlaksızlığı, o mübarek insanların da yüksek ahlakı, güzel tavrı, fedakarlığı, yiğitliği,***

sabrı kıyaslanacaktır. *Böylelikle bu insanları daha çok seveceğiz. O yönden de bir hayır vardır. (Adnan Oktar'ın Kral Karadeniz TV röportajı, 7 Nisan 2009)*

ALLAH MÜNAFIKLARI MUTLAKA ORTAYA ÇIKARACAK VE AZAPLANDIRACAKTIR

Münafıklarla ilgili Kuran'da bildirilen tüm ayetler, üstün güç sahibi Yüce Rabbimiz olan Allah'ın mümin topluluğu içindeki münafıkları mutlaka ortaya çıkaracağını bizlere haber vermektedir. Münafıklar, kendi düşük akıllarınca ne kadar zeka oyunları yapıp gerçek yüzlerini gizlemeye çalışsalar da, Allah'ın dilediği bir zamanda müminler tarafından mutlaka tanınacaklardır.

Çünkü bu, onların kaderidir. Allah onları bunun için yaratmış ve müminlere imtihan olması için onları müminlerin arasına koymuştur. Kuran'da münafıkların tüm ahlaksızlıkları, akılsızlıklarını, şeytani yöntemlerini ayrıntılı olarak tarif edilmiştir. Münafık, her ne yaparsa yapsın, nasıl tedbir alırsa alsın, ayetlerde Allah'ın bildirdiği bütün münafık alametleri, üzerinde en ince ayrıntısına kadar tecelli edecek ve mutlaka Müslümanlar tarafından deşifre olacaktır. Münafığın, kaderinde takdir edilmiş olan bu gerçekten kaçması mümkün değildir.

Münafıkların ortaya çıkması ve anlaşılması için, mutlaka zorluk anlarında kendilerini açıkça göstermelerine de gerek yoktur. Allah dilerse müminlere, münafıkları tanıma, ikiyüzlülüklerini teşhis etme yeteneği verir. Bu yeteneğe sahip müminler belki tavrını değiştirir ümidiyle münafık karakterli kişilere uzunca bir süre Allah rızası için sabırla, şefkatle, güzel ahlakla yaklaşırlar. Münafık ise müminlerin bu güzel ahlakını gördükçe, onları kandırabildiğini ve kendini gizleyebildiğini sanır ama bu büyük bir yanılgıdır.

Allah, münafıkların asla gizli kalmayacaklarını Kuran'da şöyle bildirmektedir:

> **"Yoksa kalplerinde hastalık bulunanlar, Allah'ın kinlerini hiç (ortaya) çıkarmayacağını mı sandılar? Eğer Biz dilersek, sana onları elbette gösteririz, böylelikle onları simalarından tanırsın. Andolsun, sen onları, sözlerin söyleniş tarzından da tanırsın. Allah, amellerinizi bilir. Andolsun, Biz sizden çaba gösterenlerle sabredenleri bilinceye (belli edip ortaya çıkarıncaya) kadar, deneyeceğiz ve haberlerinizi sınayacağız (açıklayacağız)." (Muhammed Suresi, 29-31)**

Münafıklar, her türlü Kuran'la verilen öğütlere rağmen ikiyüzlülük, ahlaksızlık, sahtekarlık, hainlik, sinsilik ve yalancılık konusundaki ısrarları sonucunda, hem dünyada hem de ahirette acıklı bir azapla karşılaşacaklardır.

Münafıklar dünyada da büyük azap çekeceklerdir

Münafıklar, fitne çıkarmalarıyla birlikte ebedi bir azabı hak ederler. Allah'ın takdiriyle bu azap henüz dünyadayken başlayacak ve ölümün ardından da cehennemde sonsuza dek sürecektir.

Her şeyden önce, dünyada münafıklar için manevi bir azap vardır. Sürekli olarak büyük bir sıkıntı ve korku içinde yaşarlar. Müminlere karşı yaptıklarının ikiyüzlülük olduğunu aslında kendileri de bilmektedirler. Bu nedenle sürekli vicdani huzursuzluk duyarlar. Bu huzursuzluk hayatları boyunca devam eder.

İkiyüzlülükleri deşifre edilmeden önce, müminlerin kendilerini fark etmesinden korkarlar. Müminlerden ayrıldıktan sonra ise, sürekli Allah'ın yaptıkları dolayısıyla kendilerine bir karşılık vereceği korkusu içinde yaşarlar. Kuran ahlakını yaşayan insanların sayısının artması münafıkların korkusunu daha da artırır ve "Belki bir çıkar elde ederiz" düşüncesiyle hareket etmeye başlarlar. Bu nedenle bazı münafıklar, İslam ahlakının yaygın olarak kabul gördüğü dönemlerde, müminlerin yanına sokulmaya ve "biz de sizdendik" gibi sözler öne sürerek onların başarısından kendilerine pay çıkarmaya çalışırlar. Kuran'da münafıkların bu tavrını Allah bizlere şu şekilde haber vermektedir:

Münafıklara müjde ver: Onlar için gerçekten acıklı bir azap vardır. Onlar, müminleri bırakıp kafirleri dostlar (veliler) edinirler. 'Kuvvet ve onuru (izzeti)' onların yanında mı arıyorlar? Şüphesiz, 'bütün kuvvet ve onur,' Allah'ındır. (Nisa Suresi, 138-139)

Onlar sizi gözetleyip-duruyorlar. Size Allah'tan bir fetih (zafer ve ganimet) gelirse: "Sizinle birlikte değil miydik?" derler. Ama kafirlere bir pay düşerse: "Size üstünlük sağlamadık mı, müminlerden size (gelecek tehlikeleri) önlemedik mi?" derler. Allah, kıyamet günü aranızda hükmedecektir. Allah, kafirlere müminlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez. (Nisa Suresi, 141)

Peygamberimiz (sav) dönemindeki münafıkların, Peygamber Efendimiz (sav)'in başarılı olduğu savaşlarda ganimetleri elde etmek için de samimiyetsizce müminlere yanaşmaya çalıştıkları şöyle haber verilmiştir:

(Savaştan) Geride bırakılanlar, siz ganimetleri almaya gittiğiniz zaman diyeceklerdir ki: "Bizi bırakın da sizi izleyelim." Onlar, Allah'ın kelamını değiştirmek istiyorlar. De ki: "Siz, kesin olarak bizim izimizden gelemezsiniz. Allah, daha evvel böyle buyurdu." Bunun üzerine: "Hayır, bizi kıskanıyorsunuz" diyecekler. Hayır, onlar pek az anlayan kimselerdir. (Fetih Suresi, 15)

Görüldüğü gibi münafıklar, müminlerin üstün duruma geçmesi üzerine, yeniden onlara yanaşmaya çalışmışlardır ancak müminlerden asla bir karşılık görememişlerdir.

Münafıklar ahirette, cehennemin en aşağı tabakasına atılacaklardır

Münafıklar, yaptıkları tüm bu ikiyüzlülük, fitne ve düşmanlıklarının karşılığında, dünyada tabii ki daimi bir korku ve sıkıntı yaşarlar ama asıl cezalarını ahirette çekeceklerdir. Ahirette münafıklar için ayrılmış olan yer, cehennemin en alt tabakası, yani en çok azabın olduğu yerdir. Kuran'da bu gerçek şöyle bildirilir:

"Gerçekten münafıklar, ateşin en alçak tabakasındadırlar. Onlara bir yardımcı bulamazsın." (Nisa Suresi, 145)

Münafıkların en alt tabakasına gidecekleri cehennem, Kuran ayetlerinde şöyle tarif edilmektedir:

"Onlar birbirlerine gösterilirler. Bir suçlu-günahkar, o günün azabına karşılık olmak üzere, oğullarını fidye olarak vermek ister; Kendi eşini ve kardeşini ve onu barındıran aşiretini de; Yeryüzünde bulunanların tümünü (verse de); sonra bir kurtulsa. Hayır; (hiçbiri kabul edilmez). Doğrusu o (cehennem), cayır cayır yanmakta olan ateştir: Başın derisini kavurup-soyar. Yüz çevirip arkasını döneni çağırır-durur." (Mearic Suresi,11-17)

"Orada kendileri için, 'kemikleri çatırdatan inlemeler' vardır. Onlar orda işitmezler de." (Enbiya Suresi, 100)

"(Böylesinin) Önünde cehennem vardır ve (orada) irinli sudan içirilecektir. Yutkunmaya çabalayacak ve boğazından geçirmeyi başaramayacak, ona her yandan ölüm gelecek, oysa ölmeyecek de. Ardından daha katı bir azap olacak. O gün suçlu-günahkarların (sıkı) bukağılara vurulduklarını görürsün. Giyimleri katrandandır, yüzlerini ateş bürümektedir." (İbrahim Suresi, 49-50)

Doğrusu, o zakkum ağacı; Günahkar olanın yemeğidir. Pota gibi; karınlarda kaynar-durur; Kaynar-suyun kaynaması gibi. "Onu tutun da cehennemin orta yerine sürükleyin." "Sonra kaynar suyun azabından başının üstüne dökün." (Duhan Suresi, 43-48)

Münafıkların çekeceği bu azap, ancak yapmış olduklarının karşılığıdır. Çünkü onlar, yalnızca Allah'a kulluk eden müminlere karşı düşmanlık besler, yalan ve hile ile onları aldatmaya, onları Allah'ın yolunda döndürmeye çalışırlar. Onlara karşı inkarcılarla işbirliği yapar, onlara türlü iftiralar atar, onlara kurulan tuzakların arkasında yer alırlar. Müminlerin tutuklanmaları, yurtlarından sürgün edilmeleri, şehit edilmeleri

için küfre her türlü istihbaratı sağlarlar. Hiç şüphesiz, Allah'ın sevdiği salih kullarına bu kötülüklerin yapılması ise Allah'ı çok gazaplandıracak tavırlardır.

Münafıkların hem dünyada hem de ahirette çekecek oldukları ceza, yapmış olduklarının karşılığıdır. Bir ayette bildirildiği gibi; **"Şüphesiz Allah, insanlara hiçbir şeyle zulmetmez. Ancak insanlar, kendi nefislerine zulmederler."** (Yunus Suresi, 44)

MÜNAFIKLAR CEHENNEMİN EN DERİN TABAKASINA KONULACAKTIR

ADNAN OKTAR: *…Allah ayette* ***"onların yalan söylediklerini Allah bilmektedir"*** *(Tevbe Suresi, 42) diyor, kendileri de biliyor, bunlar bunu inkar ediyor fakat ahirette dilleri konuşmaya başlıyor, gözleri konuşmaya başlıyor, derileri konuşmaya başlıyor, o zaman ahlaksızlıklarının savunulacak yönü olmadığını kendileri de görüyorlar, yani kalben kendileri biliyorlar, bilinçaltlarında biliyorlar fakat onun bilinç üstüne çıkması ahirette oluyor o zaman net anlıyorlar. Haşa kendilerince Allah'ı kandırdıklarını zannediyorlar ama Allah'ı kandıramadıklarını, kandıramayacaklarını ahirette tam anlamış oluyorlar...* ***Mesela en azılı münafıklar Peygamberimiz (sav) zamanında çıkmıştır. Yani sonraki münafıklar daha ayrı oluyor, çünkü orada Peygamber (sav)'i bizzat müşahede edip görüyor; harikalığını, güzel ahlakını gördükleri için en şiddetli kişiler onlar oluyor. Onun için Allah onların cehennemin en derin tabakasına konacaklarını söylüyor, en şiddetli azap onlara yapılacaktır****, tabii bu da müminlerin kalbini ferahlatacak bir durum ama* ***münafıklar da özel yaratılmıştır, eğer batınını düşünürsek. Yani Allah'ın ledün ilminin tecellisi olarak olaya bakıldığında, onların da kaderde öyle görevlendirildiği anlaşılıyor.*** *(Adnan Oktar'ın Kaçkar TV'deki canlı röportajından, 12 Mart 2009)*

EVRİM ALDATMACASI

Evrim teorisi, yani Darwinizm, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Evrim teorisi Eski Mısır'dan ve Sümerlerden bu yana gelen, kainatı ve canlılığı tesadüfle açıklayan putperest bir hurafedir, bilimle hiçbir bağlantısı yoktur. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 700 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Üstelik, evrim teorisi hayatın temel yapı taşı olan tek bir proteinin oluşumunu dahi açıklamaktan acizdir. Proteinin kendi kendine tesadüfen oluşmasının imkansız olduğu bilim tarafından ortaya konmuştur. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda, gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Biyoloji, biyokimya, paleontoloji, genetik, zooloji, arkeoloji gibi farklı alanlardan çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve Yaratılış'ın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi Eski Mısır'a, Sümerler'e kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda yeniden gündeme geldi. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir hayali atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece sözde bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer yıktı.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Çamur birikintisi içinden koful, mitokondri, lizozom, golgi cisimciği gibi çok sayıda kompleks organelden oluşan hücrenin nasıl meydana geldiği, tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak öncelikle, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."** *(Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin kompleks yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** *(Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196)*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. *("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)*

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. *(Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)*

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> *Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)*

Hayatın Kompleks Yapısı Tek Bir Protein Dahi Tesadüfen Oluşamaz

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan **proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.**

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.

2. Tek bir proteinin sentezlenmesi için 60'a yakın enzim görevi gören proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.

3. Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.

4. Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hayatın başlangıcı konusunun evrimciler için açıklanamaz olduğunu, evrimci bilim yazarı Brian Switek şu şekilde itiraf etmiştir:

Hayatın nasıl başladığı doğanın en kalıcı gizemlerinden biridir. (Brian Switnek, "Debate bubbles over the origin of life", Nature, 13 Şubat 2012)

Harvard'lı kimyager George Whitesides ise, Amerikan Kimya Topluluğu tarafından kendisine, en üst düzey ödül olan Priestley Madalya'sı verilirken yaptığı konuşmasında, şu itirafı yapmıştır:

Yaşamın kökeni. Bilimdeki en büyük problemlerden biridir... Çoğu kimyager, benim gibi, hayatın prebiyotik Dünya'daki moleküllerin karışımlarından, spontane olarak ortaya çıktığına inanır. Nasıl? Hiçbir fikrim yok . (George M. Whitesides, "Revolutions In Chemistry: Priestley Medalist George M. Whitesides' Address", Chemical and Engineering News, 85: 12-17 (March 26, 2007)

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, muazzam bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu konuda evrimciler açısından çok ilginç bir açmaz daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu yerle bir etmektedir. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, *Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Lamarck'ın Yanılgısı

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, p. 184.)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma kendilerince bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.** Çernobil, Hiroşima, Nagazaki'de meydana gelen dehşet verici görüntüler tam olarak mutasyonların meydana getirdiği sonuçlardır. Düzgün yapıdaki organizmalar mutasyonların etkisiyle ölmüş veya şiddetli zarar görmüştür.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> *Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner of Truth Trust, 1988, p. 7.)*

Darwinistlerin iddiasına göre, mutasyon, vücudun her yerinde orantılı ve birbirine uyumlu değişiklikler yapmak zorundadır. Örneğin evrimcilerin iddiasına göre rastgele mutasyonlarla sağ tarafta iddia ettikleri şekilde bir kulak oluştuysa, sol tarafta da rastgele mutasyonların aynı simetride aynı şekilde duyan, aynı özelliklere sahip ikinci bir kulağı oluşturması gerekir. Örs, çekiç, üzengi her birinin aynı şekilde mükemmel olarak eşit şekilde meydana gelmesi gerekir. Rastgele mutasyonların, kalp kapakçıklarını iki tarafta da aynı şekilde oluşturması; bütün kapakçıkları, kulakçıkları eşit uyumda, hatasız, tam yerli yerinde ve aynı anda meydana getirmesi gerekir. Vücudun her bir organında bunun bu simetri ve düzen sağlanmadığı takdirde büyük çelişkiler olur. Bir kulağı ters, bir dişi farklı, tek gözü alnında tek gözü burunda garip yapılar ortaya çıkar. Canlılıkta ise böyle bir dengesizlik yoktur. Darwinistlerin iddiasına göre mutasyonların her şeyi simetrik ve uyumlu şekilde meydana getirmesi geremektedir. Oysa mutasyonların tümü zarar getirir.

Geçmişte, mutasyonların % 99'unun zararlı, %1'inin etkisiz olduğu kabul edilmekteydi. Oysa yeni yapılan araştırmalar, DNA'nın protein kodlamayan bölgelerinde gerçekleşen ve bu nedenle de zararsız olduğu sanılan %1 oranındaki mutasyonların da uzun vadede zarar getirdiğini ortaya koymuş ve bu nedenle bilim adamları bu mutasyonlara "sessiz mutasyon" adını vermişlerdir. **Mutlak zararlı olan mutasyonların ise akılcı, uyumlu, simetrik, organları aynı anda meydana getirebilmeleri imkansızdır.**

Mutasyonlar düzgün bir yapıya adeta makinalı tüfekle ateş etmek gibidir. Sağlam bir şeyin üzerine ateş açılması o yapıyı tamamen ortadan kaldırır. Tek bir tanesinin etkisiz kalması veya vücuttaki mevcut bir enfeksiyonu yakarak iyileştirmesi bir şeyi değiştirmemektedir. Organizma zaten kendisine isabet eden 99 mermi ile yerle bir olmuştur.

Ulusal Bilimler Akademisi üyesi Lynn Margulis, mutasyonların net zararlı etkileri ile ilgili şu itirafı yapmıştır:

> *Yeni mutasyonlar yeni türler oluşturmaz; sakat yavrular oluşturur. (Lynn Margulis, quoted in Darry Madden, UMass Scientist to Lead Debate on Evolutionary Theory, Brattleboro (Vt.) Reformer, 3 Şubat 2006).*

Margulis, 2011 yılındaki bir röportajında ise mutasyonların organizmayı değiştirdiğine ve bu yolla yeni türler ortaya çıktığına dair **"hiçbir delil olmadığını"** şu sözlerle vurgulamıştır:

> *Neo-Darwinistler, mutasyonlar gerçekleştiğinde ve bir organizmayı değiştirdiğinde, yeni türlerin ortaya çıktığını söylerler. Bana da defalarca, rastgele mutasyonların yeni türleri oluşturan evrimsel değişikliğe yol açtığı öğretildi. Buna inandım; ta ki delil arayana dek... (Lynn Margulis quoted in "Lynn Margulis: Q + A," Discover Magazine, Nisan 2011, s. 68)*

Lynn Margulis'in söylediği gibi rastgele mutasyonların yeni türleri oluşturan evrimsel değişikliğe yol açtığına dain tek bir delil yoktur.

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü (ki bu türün de nasıl ortaya çıktığı konusunda evrimcilerin bir açıklaması yoktur), zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu hayali dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ayrıca bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> *Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species, New York: D. Appleton and Company s. 161)*

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun, teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, Türlerin Kökeni kitabının "Teorinin Zorlukları" *(Difficulties on Theory)* adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

> ***Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde?*** *Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz?.. Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? (Charles Darwin, The Origin of Species, New York: D. Appleton and Company s. 154, 155)*
>
> *Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? (Charles Darwin, The Origin o Species, s. 246)*

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek V. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> *Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek V. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133.)*

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, hiçbir sözde farklı tür atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

> *Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)*

Günümüzde yaklaşık 700 milyon fosil elde edilmiştir. Tüm bu fosiller, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Fosiller, “Biz evrim geçirmedik” demektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil Yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *"Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, Toplinger Publications, New York, 1970, 75-14; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, vol. 258, 389)*

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir*. (Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar,.Homo erectus ve Homo sapiens aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. *(Jeffrey Kluger, “Not So Extinct After All”, Time, 24 Haziran 2001)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> *Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)*

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir

bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> *Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)*

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Müslüman Neden Evrimci Olamaz?

Bazı Müslümanlar, 1940-50'lerin bilgisiyle evrimin bilim tarafından desteklenen bir teori olduğunu zannederek, "Müslümanlar Darwin'den çok önce evrimi biliyorlardı" gibi garip bir mantık örgüsüyle kendilerince İslamla evrimi bağdaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu mantık, ciddi bir bilgisizliğin ürünüdür. Bilim evrimin geçersiz olduğunu ispatlamıştır. Bilimin gösterdiği gerçek Yaratılış'tır.

Müslümanın iman ettiği ve Kuran'da haber verilen, her şeyi Allah'ın yarattığı gerçeğidir. Dolayısıyla bir Müslümanın, Eski Mısır ve Sümerler devrinden kalan putperest bir hurafe olan ve her şeyi tesadüflerle açıklayan evrim teorisi ile aynı şeyi savunuyor olması mümkün değildir.

Elbette Allah dileseydi canlıları evrimle de yaratabilirdi. Ancak Kuran'da bu yönde bir bilgi yer almamakta, evrimcilerin öne sürdüğü gibi türlerin aşama aşama oluşumunu destekleyecek hiçbir ayet bulunmamaktadır. Eğer böyle bir yaratılış şekli olsaydı, bunu, Kuran ayetlerinde detaylı açıklamaları ile görmemiz mümkün olurdu. Ancak tam tersine Kuran'da canlılığın ve evrenin Allah'ın "Ol" emriyle mucizevi şekilde var edildiği bildirilmektedir:

> **Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen olur. (Bakara Suresi, 117)**

Kuran'da bildirilen gerçek insanın yoktan, en güzel biçimde yaratıldığıdır:

> **Doğrusu, Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık. (Tin Suresi, 4)**

> **Gökleri ve yeri hak olmak üzere yarattı ve size düzenli bir biçim (suret) verdi; suretlerinizi de güzel yaptı. Dönüş O'nadır. (Tegabün Suresi, 3)**

Hz. Adem (as) ve Tüm İnsanlar, Daha Kainat Yaratılmadan Zer Aleminde Vardır

Allah Kuran'da kainat yaratılmadan önce insanları zer aleminde var ettiğini ve hepsinden söz aldığını bildirmiştir:

Hani Rabbin, Ademoğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahidler kılmıştı: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" (demişti de) onlar: "Evet (Rabbimizsin), şahid olduk" demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: "Biz bundan habersizdik" dememeniz içindir. (Araf Suresi, 172)

Görüldüğü gibi ayette, kainat henüz var edilmeden önce insanların yaratıldığı, kusursuz ve tam olarak var oldukları ve Allah'a söz verdikleri bildirilmiştir. Ayetteki bilgiye göre, kainat henüz yoktur ama konuşan, duyan, söz veren, tüm uzuvları ve fiziksel özellikleriyle tam insanlar vardır.

Ayetin Arapçası ise şöyledir:

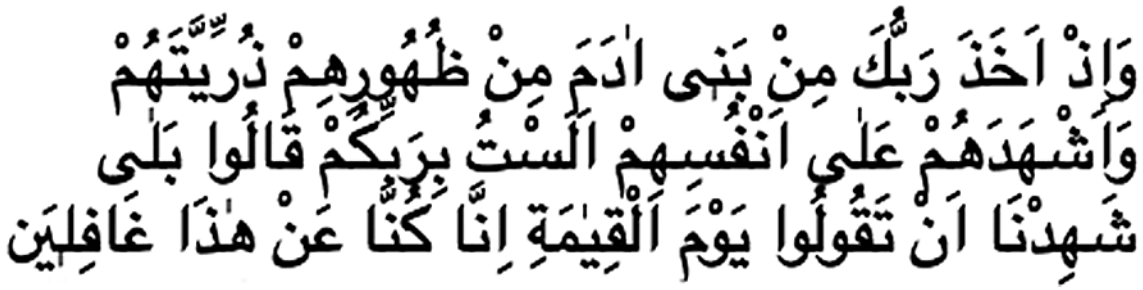
وَاِذْ اَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِىٓ اٰدَمَ مِنْ ظُهُوْرِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ
وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوْا بَلٰى
شَهِدْنَا اَنْ تَقُوْلُوْا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّا كُنَّا عَنْ هٰذَا غَافِلِيْنَ

"Ve iz ehaze rabbuke min benî âdeme min zuhûrihim zurriyyetehum ve eşhedehum alâ enfusihim, e lestu birabbikum, kâlû belâ, şehidnâ, en tekûlû yevmel kıyâmeti innâ kunnâ an hâzâ gâfilîn(gâfilîne)."

ve iz ehaze: ve çıkardığı, aldığı zaman

(**iz:** Hani, hatırla, o halde, öyleyse, o vakit, zaman, …dığında, …dığı vakit, çünkü, zira, …dığı için, sebebiyle)

rabbu-ke: senin Rabbin

min benî âdeme: Âdemoğullarından

min zuhûri-him: onların sırtlarından

zurriyyete-hum: onların zürriyetlerini, onların soyları, onların nesilleri

ve eşhede-hum: ve onları şahit tuttu

alâ enfusi-him: nefslerinin (kendilerinin) üzerine

e lestu: ben değil miyim?

bi rabbi-kum: sizin Rabbiniz

kâlû: dediler

belâ: evet

şehid-nâ: biz şahit olduk

en tekûlû: demeniz, demenize karşı (dememeniz için)

yevme el kıyâmeti: kıyâmet günü

innâ: muhakkak ki biz, gerçekten biz

kun-nâ: biz olduk, ... idik

an hâzâ: bundan

gâfilîne: gâfiller, habersiz olanlar

Ayette geçen ‘zürriyyet’ kelimesi bu ayetin dışında Kuran-ı Kerim’de 18 yerde daha geçmektedir. Bu kelimenin kullanıldığı tüm ayetlerde ise anlamı, İslam alimlerinin ittifakıyla, “insan nesli”dir. Bu ayette de, Adem’in zürriyetinden yani Hz. Adem (as)’ın soyundan, yani dünyada yaşamış ve yaşayacak tüm insanlardan bahsedilmektedir. Zira, sadece Hz. Adem (as)’ın kendisinden alınan bir ahid söz konusu olsaydı, “hani Rabbin Adem’den ahid almıştı” ifadesi kullanılırdı. Ayette geçen ‘hani Rabbin Ademoğullarından ahid almıştı’ ifadesiyle, Hz. Adem (as)’ın zürriyeti, yani tüm insanlar kast edilmektedir.

Ayetin başında yer alan ‘**iz** / hatırla o zamanı, hani’ ifadesi ise, Hz. Adem (as)’ın zürriyetine yani tüm insanlığa olan bu hitabın olduğu zamanını gösterir. ‘İz’ kelimesi geçmişte olan bir olay hakkında kullanılan zaman edatıdır. Anlamı da ‘geçmişte olan bu olayı hatırla’dır. Söz konusu olan tüm insanların geçmişte, henüz kainat yaratılmadan önce, verdikleri sözdür.

Kuran’ın bir başka ayetinde ise insanların iki defa ölüp dirildikleri haber verilir:

> **Dediler ki: "Rabbimiz, bizi iki kere öldürdün ve iki kere dirilttin; biz de günahlarımızı itiraf ettik. Şimdi çıkış için bir yol var mı?" (Mümin Suresi, 11)**

İşte bu ayette bildirilen ilk ölüm ve dirilme, zer aleminde insanlar söz verdikten sonra bir nevi ölmeleri, sonra Allah’ın anne ve babayı vesile edip can vermesi ve dünyaya gelmeleri, yani dirilmeleridir. İkinci ölüm ise dünyadaki bildiğimiz fiziksel vefat olacak, ahirette de ikinci kez dirilme gerçekleşecektir.

Kuran’da evrimle yaratılış olduğunu iddia edenlerin, “aşama aşama insan oluştu” iddiaları bu durumda tamamen geçersizdir. **İnsan dünyada aşama aşama oluşmamıştır. Zer aleminde tüm insanlar Hz. Adem (as) ve diğer peygamberler vardır.** Hz. Adem (as)’ın ve diğer insanların bir takım evrimsel süreçlerden geçerek bugünkü insan olduğu iddiası doğru değildir.

Hz. Adem (as) önce tüm insanlar gibi zer aleminde vardır, sonra cennette yaratılmış, sonra da dünyaya gönderilmiştir:

> **Hani Rabbin meleklere: “Gerçekten Ben, çamurdan bir beşer yaratacağım” demişti. “Onu bir biçime sokup, ona ruhumdan üflediğim zaman siz onun için hemen secdeye kapanın. (Sad Suresi, 71-72)**
>
> **Fakat Şeytan, oradan ikisinin ayağını kaydırdı ve böylece onları içinde bulundukları durumdan çıkardı. Biz de: ‘Kiminiz kiminize düşman olarak inin, sizin için yeryüzünde belli bir vakte kadar bir yerleşim ve meta vardır’ dedik. (Bakara Suresi, 36)**

Bir başka Kuran ayetinde ise tüm insanların zer aleminde Allah’a verdikleri söz şöyle bildirilir:

> **Allah'ın üzerinizdeki nimetini ve: "İşittik ve itaat ettik" dediğinizde sizi, kendisiyle bağladığı sözünü (misakını) anın. Allah'tan korkup sakının. Şüphesiz Allah, sinelerin özünde olanı bilendir. (Maide Suresi 7)**

Zer aleminde Allah’a söz verenler evrcimlerin iddia ettiği gibi yarım, uzuvları tam gelişmemiş, yarı insan yarı başka varlıklar değildir. Tam ve şuur sahibi insanlardır. Bu gerçek, Kuran’da evrimle yaratılış olmadığının açık bir ispatıdır.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Meleklerin ve Cinlerin Yaratılışını Açıklayamazlar

İnsanın evrimle gelişim gösterdiğini iddia eden kişilere, meleklerin ve cinlerin nasıl yaratıldığı sorulduğunda ise cevapları "Allah yoktan yarattı" olacaktır. Cinleri ve melekleri Allah'ın yarattığını bilip kabul eden bu kişilerin, Allah'ın, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu düşünememeleri, bunu akledememeleri oldukça vahimdir. Meleği "Ol" emri ile bir anda yaratan Yüce Rabbimiz'in, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu görememeleri çok şaşırtıcı bir durumdur. Allah aynı şekilde Melekleri insan görünümünde de bir

anda yaratmaktadır. Hz İbrahim'e gelen ziyaretçi melekler tam ve kusursuz birer insan görünümündedirler ve bir anda yaratılmışlardır.

Allah Kuran'da cinlerin, insanlardan farklı olarak, ateşten yaratıldıklarını haber vermiştir:

> **İnsanı, ateşte pişmiş gibi kuru bir çamurdan yarattı. Cann'ı (cinni) da 'yalın-dumansız bir ateşten' yarattı. (Rahman Suresi, 14-15)**

Kuran'da haber verildiği gibi, meleklerin yaratılışı da insanın yaratılışından çok farklıdır. Ayette meleklerin yaratılışı şöyle bildirilmektedir:

> **Hamd, gökleri ve yeri yaratan, ikişer, üçer ve dörder kanatlı melekleri elçiler kılan Allah'ındır; O, yaratmada dilediğini arttırır. Şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Fatır Suresi, 1)**

Ayette yer alan ifadeden açıkça anlaşıldığı üzere melekler görünüm olarak da insanlardan çok farklıdırlar. Ayrıca Kuran'da hem meleklerin hem de cinlerin insanlardan önce yaratıldığı haber verilmektedir. Allah için yaratmak çok kolaydır. Rabbimiz hiçbir sebep olmadan yoktan var edendir. Cinleri ve melekleri nasıl farklı şekillerde ve yoktan var ettiyse, insanı da evrime gerek olmadan, ayrı bir varlık olarak yoktan var etmiştir. Aynı durum hayvanlar ve bitkiler gibi diğer canlılar için de geçerlidir. Kuran'da bildirilen açık gerçek şudur: Allah canlıların hiçbirini evrimleştirmeden, yani türleri başka türlere dönüştürmeden bir anda yoktan var etmiştir.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Kuran'da Haber Verilen Mucizelere Açıklama Getiremezler

Kuran'da Hz. Musa (as)'ın elindeki asayı yere attığında, Allah'ın dilemesiyle bu asanın canlı bir yılana dönüştüğü bildirilmektedir. Hz. Musa (as) asasını yere attığında asa, yani cansız bir ağaç dalı canlı bir yılana dönüşmekte, eline aldığında yılan tekrar cansız bir ağaca dönüşmektedir, sonra tekrar yere attığında yine can bulmaktadır. Yani cansız bir madde, canlanmakta, sonra ölmekte, sonra yine canlanmaktadır. Böylece Allah bu mucizesiyle insanlara, sürekli Yaratılış'ı göstermektedir. Ayetlerde şöyle buyrulur:

> **Böylece, onu attı; (bir de ne görsün) o hemen hızla koşan (kocaman) bir yılan (oldu). Dedi ki: "Onu al ve korkma, Biz onu ilk durumuna çevireceğiz." (Taha Suresi, 20-21)**
>
> **"Sağ elindekini at, onların yaptıklarını yutacaktır; çünkü onların yaptıkları yalnızca bir büyücü hilesidir. Büyücü ise nereye varsa kurtulamaz." (Taha Suresi, 69)**
>
> **"Asanı bırak;" (Bıraktı ve) onun çevik bir yılan gibi hareket etttiğini görünce, geriye doğru kaçtı ve arkasına bakmadı. "Ey Musa, korkma; şüphesiz Ben(im); Benim yanımda gönderilen (elçiler) korkmaz." (Neml Suresi, 10)**

Hz. Musa (as) elindeki asasını yere attığı anda, Allah'ın lütfuyla, **cansız bir odun parçası halindeki asa, hızla hareket eden, diğer şahısların ortaya koyduklarını yutan, yani sindirim sistemi de olan tamamen canlı bir varlığa dönüşmektedir. Bu değişim, aniden gerçekleşmektedir.** Böylece Allah insanlara canlılığın nasıl yoktan var edildiğinin bir örneğini göstermektedir. Cansız bir madde, sadece Allah'ın dilemesiyle, yani "Ol" emriyle can bulmaktadır. Allah'ın Hz. Musa (as)'a lütfettiği bu mucize, eski Mısırlıların batıl evrim inanışlarını bir hamlede yerle bir etmiştir. Hz. Musa (as)'a muhalif olan insanlar dahi hemen o an gerçeği kavrayıp, batıl inanışlarını bırakıp, Allah'a iman etmişlerdir.

Kuran'da Hz. İsa (as)'ın da çamurdan kuş biçiminde birşey yaptığı, sonra bunun içine üflediğinde, Allah'ın dilemesiyle, bu kuşun hayat bulup canlandığı haber verilmiştir:

> **Allah şöyle diyecek: "Ey Meryemoğlu İsa, sana ve annene olan nimetimi hatırla. Ben seni Ruhu'l-Kudüs ile destekledim, beşikte iken de, yetişkin iken de insanlarla konuşuyordun.**

Sana kitabı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim. İznimle çamurdan kuş biçiminde (bir şeyi) oluşturuyordun da (yine) iznimle ona üfürdüğünde bır kuş oluyordu... (Maide Suresi, 110)

Bu kuş, hiçbir sebebe bağlı olmadan, Allah'ın dilemesi ve mucizesiyle, can bulmaktadır Cansız bir maddeden can sahibi olan kuş, Yüce Allah'ın örneksiz, sebepsiz, üstün yaratışının örneklerinden biridir. Hz. İsa (as) da, Allah'ın lütfettiği bu mucizeyle, evrimci düşüncenin mantıksızlığını ve geçersizliğini gözler önüne sermektedir. Kendilerince İslamla evrimi bağdaştırmaya çalışanların ise Rabbimiz'in bu mucizelerini açıklayabilmeleri mümkün değildir.

Allah cinleri, melekleri, hurileri, gılmanları, cennet vildanlarını, cennet köşklerini, cennet bahçelerini, cehennemi, cehennem bekçilerini nasıl evrimle yaratmadıysa insanı da evrimle yaratmamıştır. Allah cennetteki tüm detayları; yüksek köşkleri, süsleri, bahçeleri, kuşları, yiyecekleri ve sonsuz nimetleri herhangi bir evrim süreci olmadan, bir anda, yoktan yaratmıştır. Cennetteki köşkler, sütten ırmaklar, kıyafetler, tahtlar, takılar Allah'ın "Ol" demesiyle olmuştur. Bunların gerçekleşmesi için sebeplere, inşaat ustalarına, terzilere, zanaatkarlara vs. ihtiyaç yoktur. Hurma, incir gibi cennet meyveleri; inci, sedef gibi cennet takıları nasıl ki cennette evrimle var olmadıysa, bu dünyada da evrimle var olmamıştır. Bu dünyada da cennette de hiçbir yaratma "evrimle" değildir. *(Detaylı bilgi için bkz.; Kuran Darwinizm'i Yalanlıyor, Harun Yahya (Adnan Oktar)*

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar bir araya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlar ve sonrasında aynı atomlar hayali bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir.

Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri bir araya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Ancak bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşması mümkün olmayan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, **bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, "odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi" dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak tüm teknolojiye, bu teknolojiyi üretmek için çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana, tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'na hayran olup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir Hurafe

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller, teorinin gerektirdiği ara formların hiç yaşamamış olduklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli, sabit durum teorisi gibi pek çok düşünce bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye ve karşı görüşleri susturmaya bile çalışmaktadırlar. Peki neden?

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler. Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> *Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28)*

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Yüce Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin, inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin; Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının; Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların; bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananların arasında bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlar da vardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

> **Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır... (Bakara Suresi, 6-7)**
>
> **… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler... (Araf Suresi, 179)**

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

> **Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, oradan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)**

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla bir araya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle

işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini, Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'dan, kendi "bilgin büyücüleri" ile karşı karşıya gelmesini ister. Hz. Musa (as) bu karşılaşma için insanların toplandığı bir bayram gününü ve kuşluk vaktini seçer. Hz. Musa (as) büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

> **(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atınca, insanların gözlerini büyülediler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)**

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

> **Biz de Musa'ya: "Asanı fırlat" diye vahyettik. (O da fırlatınca) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)**

Daha önce örneğini verdiğimiz bu kıssada, Hz. Musa (as)'ın cansız bir tahta parçası olan asasını atması, bu asanın hemen canlanması ve diğer her şeyi yutan tam teşekküllü bir varlık haline gelmesi, Firavun ve taraftarlarının sahte düzenlerini –yani evrimi– altüst etmiştir. Ayetlerde bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

> ***Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum****. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43)*

Bu gelecek, uzakta değildir. Hatta çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacağını anlayacak ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın." (Bakara Suresi, 32)

ARKA KAPAK

Münafık erkekler ve münafık kadınlar, bazısı bazısındandır; kötülüğü emrederler, iyilikten alıkoyarlar, ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unuttular; O da onları unuttu. Şüphesiz, münafıklar fıska sapanlardır. Allah, erkek münafıklara da, kadın münafıklara da ve (bütün) kâfirlere, içinde ebedi kalmak üzere cehennem ateşini vaad etti. Bu, onlara yeter. Allah onları lanetlemiştir ve onlar için sürekli bir azap vardır. (Tevbe Suresi, 67-68)

Gerçek şu ki, münafıklar (sözde), Allah'ı aldatmaktadırlar. Oysa O, onları aldatandır. Namaza kalktıkları zaman, isteksizce kalkarlar. İnsanlara gösteriş yaparlar ve Allah'ı ancak çok az anarlar. Arada bocalayıp dururlar. Ne onlarla, ne bunlarla. Allah kimi saptırırsa, artık sen ona yol bulamazsın. (Nisa Suresi, 142-143)

İşte böyle; çünkü gerçekten onlar, Allah'ı gazaplandıran şeye uydular ve O'nu razı edecek şeyleri çirkin karşıladılar; bundan dolayı (Allah,) amellerini boşa çıkardı. Yoksa kalplerinde hastalık bulunanlar, Allah'ın kinlerini hiç (ortaya) çıkarmayacağını mı sandılar? Eğer Biz dilersek, sana onları elbette gösteririz, böylelikle onları simalarından tanırsın. Andolsun, sen onları, sözlerin söyleniş tarzından da tanırsın. Allah, amellerinizi bilir. (Muhammed Suresi, 28-30)

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 73 ayrı dile çevrilen 300'ü aşkın eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Yazar tarafından kitapların kapağında kullanılan mühür, Hz. Muhammed (sav)'in mührüdür. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sevgi dolu barış ahlakını kendine rehber edinmiş olmasının sembolü olarak eserlerinde bu mührü kullanmıştır.